

for

Nr 2 1970 årg. 5
kr. 1,50

vietnam

UTGITT AV SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM

USA-imperialismen ut av Indo-Kina!

PRR's utenriksminister hos Solkom

I tida fra 7. til 10. mai besøkte Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjerings utenriksminister, Mme Nguyen Thi Binh, Norge. Hun avla også et besøk hos Solidaritetskomiteen for Vietnam og møtte representanter for Solkoms landsstyre og FNL-aktivister i Oslo.

Solkom hadde også besøk av DRV's ambassadør i Sverige, Nguyen Dinh Thanh, som var i Norge i samme tidsrom, og Le Phuong, sjefen for PRR's informasjonskontor i Stockholm.

FNL-aktivistene fortalte om hvordan de driver støttearbeid for Vietnam i Norge og om den siste tids anti-imperialistiske hendinger i Norge.

PRR's utenriksminister svarte på en del aktuelle spørsmål om utviklinga i Indo-Kina.

Angående Paris-forhandlingene sa Nguyen Thi Binh at det faktisk at de kom i gang, var en seier for Vietnams folk. USA torde ikke annet enn å gå med. Men vi, FNL og PRR har alltid fordømt USA-imperialismens aggresjon i Vietnam ved Paris-forhandlingene. I dag saboterer Paris-forhandlingene av USA ved at de bl. a. bryter den muntlige avtalen som kom i stand mellom DRV's og USA's forhandlingsdelegasjoner, som går ut på innstilling av bombetoktene over Nord-Vietnam. Og nå har USA utvidet krigen til også å gjelde Kambodsja. Kort og godt: USA er i dag ansvarlig for hva som vil skje med Paris-forhandlingene. Vi for vår del er ikke i tvil: Vårt folk vil seire!

På spørsmål om det vil bli dannet en *felles militær overkommando* mellom de tre indokinesiske folkene, svarte Mme Thi Binh at slik som alle de tre indokinesiske folkene slo de franske og japanske inntrengerne, slik vil de også slå USA-imperialistene i dag. Hvert folk er ansvarlig for sin kamp. Men vi støtter hverandre, fordi vi har en felles fiende. Vi har nylig holdt et historisk møte mellom topplederne for de tre indokinesiske folkene. Der ble det sendt ut en erklæring, som vi ber dere støtte. (Les mer om denne toppkonferansen i For Vietnam nr. 2 1970.)

På spørsmål om den militære situasjonen i Vietnam og hva som vil skje framover, sa PRR's utenriksminister at amerikanerne står nå nærmere slutten enn noensinne. For ikke lenge siden fant det sted en offensiv på mer enn 200 steder, og ganske nylig en mindre offensiv som omfattet hele 60 steder. Men likevel trapper USA opp krigen. «Nixon-doktrina» er i dag en fare for folkene i hele Sørøst-Asia. Nixons siste erklæring om å gå inn i Kambodsja er en provokasjon mot verdens folk. USA-imperialistene tillater seg å gjøre hva de vil. Dette er fascisme, derfor må dere avsløre og bekjempe «Nixon-doktrina». Vi må si til Nixon: Ut av Kambodsja! Samtidig må vi påvise at USA-imperialistene ikke er så sterke som de mener. Ett eksempel: For 10 dager siden sa Nixon at «vietnamiseringa» gikk bra. I dag sier han at den har slått feil. Dette viser hvor svake de er. Men likevel må vi bedømme USA-imperialistene som de største imperialistene i verden. Vi er sikre på vår revolusjonære styrke. Og hvem er de revolusjonære? Det er oss, dere og andre som arbeider til støtte for Vietnam. Når vi mobiliserer den styrke vi har og konsentrerer vår kamp mot den samme fienden, da er vi sikre på å vinne.

Le Phuong, sjefen for PRR's informasjonskontor, supplerte med en del opplysninger. Han sa bl. a. at USA invaderte Kambodsja uten engang å informere sine lakeier i Saigon og Pnom Penh.

Han sa også at FNL kjemper på sin måte med våpen i hånd, mens FNL-aktivister i Norge kjemper på sin måte, med opplysning, propaganda, møter o. l. Vi vil støtte alle de aksjonene dere tar i bruk for å få USA ut av Vietnam og hele Indo-Kina. Alt dere gjør støtter vår kamp, sa Le Phuong, som ellers ba Solkom overbringe hilsner til de kamerater som måtte sitte fengslet for å ha gitt uttrykk for sin harme over USA-imperialismens brutale framferd.

Ellers kom man inn på anti-krigsbevegelsen i USA, invasjonen i Kambodsja og de militære utsiktene framover i Sør-Vietnam. Det ble dessuten overlevert en erklæring fra Solkom til Thi Binh som ga uttrykk for full støtte til de tre indokinesiske folkenes felles rettferdige kamp.

Møtet fant sted i en hjertelig stemning og ble igjen et bevis på de ubrytelige og vennskapelige forbindelsene mellom Solkom og PRR og FNL.

Når Nixon utvider krigen, „beklager” Borten -og samtykker?

Som et lite land i allianse med de store imperialist-statene har den norske regjering uhyre liten handlefrihet i utenrikspolitikken. I virkeligheten har »norsk» utenrikspolitikk i etterkrigsåra vært alt annet enn — »norsk». Etter Marshall-»hjelpen» og senere under politisk, økonomisk og militært press fra NATO har regjeringa skiftet, men politikken har vært den samme: Konsekvent og å p e n støtte til alle USA-imperialismens militære aggresjonshandlinger. Uansett om DNA eller Høyre hadde statsministeren.

NATO-STØTTE TIL AGGRESJONEN I VIETNAM

I Vietnam har folket slåss for fred, frihet og sosial rettferdighet gjennom tusener av år. Fienden har vært okkupasjonsstyrker fra stormakter som har forsøkt å legge landet under seg. Da de franske kolonialisttroppene befant seg fullstendig slått i 1952, bare to år før deres endelige nederlag ved Dien Bien Phu, skrev den daværende DNA-utenriksministeren Halvard Lange under på en resolusjon i NATO-rådet, som

»uttrykker sin helhjertede beundring for de franske styrkers og de »assosierte staters» armeers kraftige og langvarige kamp mot kommunistisk aggresjon; NATO-rådet er av den oppfatning at de frie nasjoners motstand, i Sørøst-Asia som i Korea, er i dypeste harmoni med Atlanterhavssamfunnets mål og idealer, og er derfor enig i at de felttog som føres av Den Franske Unions styrker i Indo-Kina fortjener kontinuerlig støtte fra NATO-regjeringene.» (Aftenposten 9. mars 1965).

Denne resolusjonen gir i et nøtteskall den norske regjeringens syn på såvel den franske som USA-regjeringens aggresjon i Vietnam. Dette var før USA-regjeringen selv sendte tropper mot folket i Vietnam, men allerede den gang betalte den 80 prosent av franskmennenes krigsutgifter. Utenriksminister Lange beviste imidlertid at han ingenting forsto og ingenting hadde lært av historien. Da Vietnam-krigen var oppe til debatt i Stortinget 12 år senere, uttalte han:

»I dette standpunkt (til USA-imperialismens aggresjon i Vietnam) ligger det ikke noen mangel på forståelse for den utakknemlige oppgave som Amerikas Forente Stater så å si er blitt påtvunget av historiske omstendigheter i retning av å ivareta sikkerhetspolitiske hensyn i mange deler av verden og ofte i situasjoner hvor en bare står overfor valg mellom i seg selv utilfredsstillende alternativer.» (Aftenposten 10. mars 1965).

STØTTE TIL DEN AMERIKANSKE BOMBINGA AV DRV

I 1965 begynte amerikanske B-52-fly sin terrorbombing av Den Demokratiske Republikken Vietnam (Nord-

Vietnam). Bombingen var så intens at vestlige krigsreportere bare fant sammenlikning med de alliertes bombing av Hitler-Tyskland under den annen verdenskrig. I den grad folk hadde trodd på USA-regjeringens oppriktighet når den snakket om en »fredelig forhandlingsløsning», mistet de nå alle illusjoner. Bombingen førte også til omfattende demonstrasjoner mot aggresjonen i Vietnam over hele verden. Så sterk var opinionen at mange regjeringer ble tvunget til å reagere mot opptrappingen. F. eks. uttalte den svenske utenriksministeren seg slik:

»Når USA utvider denne konflikt gjennom innsats av mer ødeleggende våpen over et større område, er det naturlig at svensk opinion etterlyser det folkerettslige grunnlaget for denne handlemåte.» (Stokholmstidningen 19. august 1965)

Men den norske regjeringen avvek ikke en tomme fra sitt konsekvente forsvar for USA-imperialismen selv i denne situasjonen. Utenriksministeren uttalte til pressen den 20. aug. samme år:

»De Forente Staters President har gitt uttrykk for sin vilje til forhandlinger med all klarhet og tydelighet, og man venter nå på den annen part. Men ennå ser det ut til at Nord-Vietnam og Viet-Cong tror de kan seire i krigen.» (Arbeiderbladet 21. august 1965)

Regjeringen fortsatte sin linje, selv om den etter 1965-valget fikk andre partifarger. Langes etterfølger, John Lyng, gikk liksom trofast USA-imperialistenes ærend. Da aggresjonen mot Vietnam ble tatt opp i FN's Hovedforsamling, uttalte Lyng bl. a. følgende om USA-imperialismens »hensikter» i Vietnam:

»USA tar ikke sikte på å etablere permanente baser eller noen form for permanent stasjonering av militære styrker på Vietnams område . . .»

»USA har videre erklært at det vil trekke seg ut av området så snart det er skapt stabile forhold gjennom forhandlinger.»

»Jeg har inntrykk av at noen av talerne har hatt en tendens til å oppfatte USAs framleggelse av sitt syn som en verbal kamuflasje for USAs virkelige hensikter. Vi deler ikke denne oppfatning. Vi har lært gjennom vårt nære og langvarige samarbeid med USA at det ikke er noen grunn til å tvile på tilsagn som gies av dette land.»

En slik blanco-fullmakt til verdens førende imperialistiske stat er det knapt andre enn dens mest villige redskaper som tør å underskrive!

VÅPENEKSPORT TIL USA

Men den norske regjeringen følger ikke USA-imperialismen bare i ord, men også i handling. Dette et blitt fullstendig klart etter avsløringene om den norske regjeringens eksport av militært materiell til USA. I 1935 fattet regjeringen et vedtak om våpeneksport:

»Eksport av våpen og ammunisjon må kunne tillates til land som ikke befinner seg i borgerkrig eller krig med mindre denne av Folkeforbundets organer er erklært for legal forsvarskrig.»

Dette vedtaket er ikke lenger verdt papiret det er skrevet på. Den 24. oktober 1964 – etter de kraftige amerikanske bombeangrepene mot DRV den 5. aug. samme år – ga DNA-regjeringen klarsignal for eksport av 8 Nasty-torpedobåter til USA. Båtene ble levert i tida 22. april til 29. november 1965, mens USA-imperialistene drev den mest barbariske terrorbombing mot folket i DRV.

I begynnelsen av mai 1966 lå det amerikanske marinefartøyet Robert Craig ved Kambo i Moss. Ombord ble det lastet omlag 700 tonn 500 kilos flybomber og 1000 tonn 60 mm bombekastergranater. Arbeiderbladet skrev om forsendelsen den 13. mai 1966: »Det er liten tvil om at granatene skal nyttes i krigen i Vietnam. Det har lenge vært kjent at USA har manglet bl. a. slike granater til kampene i den vietnamesiske jungel.»

Både eksporten av bombekastergranatene og de 38 Sabre-jetflyene avslørte interessante detaljer omkring USA-imperialistenes »våpenhjelp» til den norske regjering; nemlig at den er fullt og helt i den amerikanske regjeringens hender. Forsvarets pressetjeneste skrev i anledning pressedebatten om forsendelsen av Sabre-flyene:

»Fra det øyeblikk det er truffet beslutning fra amerikansk side om at de tar materiellet tilbake, er materiellet amerikansk eiendom og disponeres i henhold til de amerikanske myndigheters direktiver.»

Dvs. materiell gitt av de amerikanske myndigheter disponeres av den norske regjering bare så lenge denne følger USA-imperialistenes ordre.

DIPLOMATISKE FORBINDELSER MED SAIGON-JUNTAEN

Kravet om full diplomatisk anerkjennelse av Den demokratiske republikken Vietnam (Nord-Vietnam) og Den Provisoriske Revolusjonære Regjering i sør har uten tvil en majoritet av folket bak seg. En rekke fagforeninger, ungdomsorganisasjoner og partier har reist dette kravet overfor regjeringen i løpet av de seinere år. Omtrent like ofte har regjeringen ignorert kravet. Da spørsmålet var oppe i Stortinget i begynnelsen av 1969 uttalte utenriksminister Lyng:

»Når det gjelder Norges forhold til Sør-Vietnam (Saigon-juntaen), er det klart at det i hvert fall siden 1962 har foreligget en anerkjennelse de jure.»

Når det gjaldt anerkjennelse av DRV kan regjeringens holdning illustreres av utenriksministerens uttalelse i samme debatt:

»Disse forhandlingene (i Paris) må naturlig avklare hovedproblemet, hvorvidt Vietnam skal kunne samles igjen til en enhetlig statsdannelse, eller hvorvidt det for uoverstigelig framtid skal være delt. Når disse spørsmål er avklart, tror jeg det naturlige tidspunkt vil være inne til å overveie hele problemet med Norges forhold til Vietnam.»

Som det vil framgå av sitatet nekter regjeringen fullstendig å gå inn på spørsmålet om anerkjennelse av folkets representanter i Vietnam (DRV og PRR) overhodet. I stedet støtter regjeringen åpent det korrupte og falleferdige amerikanske marionette-regimet til Ky-Thieu-klikken. For å forsvare sin reaksjonære stillingtagen, følger utenriksministeren USA-imperialistenes linje og aksepterer ikke engang resultatet av Geneve-konferansen i 1954 der det uttrykkelig ble fastslått at Vietnam er ett folk og ett land og at landet midlertidig skulle deles i to soner. Som USA-imperialistene forsøker også den norske regjering å gjøre denne provisoriske deling permanent.

KRIGSPROFITTØRENE

Til å ivareta sine interesser i Sørøst-Asia har regjeringen sin ambassadør i Thailand, hvor den også har anerkjent diplomatisk det despotiske marionette-regimet. Denne kontakten med imperialistenes marionette-regimer i Sørøst-Asia blir stadig mer omfattende som følge av de norske krigsprofittørers interesser i området. Det har lenge vært kjent at de norske investeringer har vært stigende og at regjeringen legger forholdene til rette ved å bygge ut de diplomatiske stasjonene. Eksempelvis ble det på statsbudsjettet for 1969 tatt med opprettelsen av en ambassade i Singapore på grunn av redernes interesser i krigsfrakt på Sør-Vietnam. Innblandet i krigsfrakten er også SAS, som gjennom sitt nære samarbeid med det statlige thailandske flyselskapet Thai International som står for mesteparten av flygningen av US-soldater i Sørøst-Asia. Det skulle følgelig heller ikke være noen tvil om at storkapitalen, staten og USA-imperialismen her befinner seg i forening når det gjelder å opprettholde de amerikanske marionette-regimene i området og holde krigen gående!

For det er ikke for Thai-folkets blå øynes skyld at kongefamilien for eksisterende eller kommende interesser i Sørøst-Asia å foreta for eksisterende eller kommende interessanter i Sørøst-Asia å foreta goodwill-reiser.

Og desto mere kvalmende blir ukebladene og pressens etterfølgende reportasjer der kongehuset blir avbildet sammen med sine blodbestenkte marionette-kolegaer i Bangkok.

DE AMERIKANSKE DESERTØRER

I 1968 deserterte omlag 53 000 amerikanske soldater, de fleste fordi de ikke ønsket å tjenestegjøre i den amerikanske krigsmaskin i Vietnam. Høsten 1968 arrangerte FNL-gruppene i Oslo et møte hvor amerikanske desertører bosatt i Sverige deltok. Før møtet kom istand innhentet arrangørene opplysninger om mulighetene for legal innreise for desertørene. På forespørsel hos Statens utlendingskontor fikk de klar beskjed: Man ønsket ikke folk inn i landet som kunne medvirke til å skade relasjonene til en stat man ønsket vennskapelige forhold til! Da arrangørene trass denne åpenbare trusel likevel brakte desertørene inn i landet, stasjonerte de regjerende myndigheter politi ved flyplasser og jernbanestasjoner med ordre om å arrestere desertørene med sikte på å overlevere dem til de amerikanske myndigheter. (På den andre side gis flyktninger fra Øst-Europa øyeblikkelig politisk asyl.)

REGJERINGEN OG FNL-BEVEGELSEN

Helt siden den anti-imperialistiske bevegelsen begynte å vokse seg sterk i folket i midten av 60-åra har den blitt aktivt motarbeidet av den norske regjering. Gjentatte ganger er fredelige demonstranter angrepet av politi etter ordre fra den reaksjonære politi-ledelsen, mange aktivister er blitt idømt strenge fengselstraffer og høye bøter. Anti-imperialister blir svartelistet og diskriminert når de søker arbeid, deres telefoner blir avlyttet og brev åpnet av Sikkerhetspolitiet (Sipo). For bl. a. å slå ned militante anti-imperialister har regjeringen opprettet spesielle avdelinger innen politiet og hæren som blir spesialtrenet til å slå ned demonstranter med våpen som hunder, langkøller, vannkanoner og gass. I tillegg benytter de Sipo til å sende inn eller verve politispioner innen de anti-imperialistiske organisasjoner.

Forts. fra s. 30

USA-imperialismen», «NATO ut av Norge»), måtte Hirsti gå med på at disse to parolene skulle få stå. Men man skulle ikke røre ved den stadig økende brutaliteten som politiet er

Alle de konkrete eksemplene som er påvist i denne artikkelen peker i samme retning: den norske regjering, uansett partifarger, opptrer som løpegutter for USA-imperialistene. Derfor kan vi ikke bekjempe USA-imperialismen og mobilisere folket til solidaritet med folkene i Vietnam og Sørøst-Asia uten samtidig å ta opp kamp mot den norske regjeringens halehengspolitik.

De norske myndighetenes Vietnam-politikk i praksis.

FRITT NORGE, organ for Kampanjen NORGE UT AV NATO. Aviser kommer ut med 5-6 nr. pr. år. Støtteabonnement koster kr. 15,- pr. år. Pengene innbetales til postgirokonto 20 80 05. Redaksjonens adresse: postboks 1578, Vika, Oslo 1. Send bidrag, kritikk og gode forslag til redaksjonen.

20 års aggressjon

Uttalelse fra Nguyen Van Thien, viseforhandler til Paris-konferansen for Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering av 19/3 1970 (Utdrag):

HVORFOR VIETNAM?

Hvorfor holder USA så krampaktig fast på Vietnam? Spørsmålet har blitt besvart en rekke ganger fra offisielt amerikanske hold sjøl. For dem er Vietnam rikt på naturressurser og utgjør en viktig strategisk posisjon som må holdes for å hindre den nasjonale frigjøringsbevegelsen i Sørøst-Asia. Amerikanske presidenter og forsvarsministre har gitt uttrykk for sine målsettinger når det gjelder Vietnam. «De Forente Stater betrakter Indo-Kina som et område som må holdes for enhver pris», skrev det amerikanske monopolorganet «US News and World Report» 4/4 1954.

satt til å vise — mente Arbeiderbladet, og utøvde dermed sensur på Solidaritetskomiteens annonse. Denne handling viser godt på hvilken side Arbeiderbladet stiller seg, nemlig på siden til de som svinger kollene for USA-imperialismen.

Etter at den amerikanske intervensjonen fra 1954 til 1964 slo feil, brukte amerikanerne sine leiesvenner til å forfølge tidligere motstandsmenn og satte i verk sin såkalte «spesialkrig». I løpet av denne tida, drepte de amerikanske imperialistene mer enn 170 000 mennesker, såret og forkroplet nesten 800 000, torturerte og deporterte over 400 000 personer i mer enn 1000 fengsler, stuvet over 5 millioner mennesker, for det meste kvinner og barn, sammen i konsentrasjonsleirer kalt «velstandssoner», «strategiske landsbyer» o.l.(!)

Fra 1965 til 1969 slapp USA 4 580 000 tonn bomber over hele Vietnam, tre ganger så mye som ble sluppet i hele den andre verdenskrigen. Fra januar til oktober i fjor nådde mengden på amerikanske bomber og kuler hele 1 278 000 tonn, mot 577 000 tonn i samme tidsrom i 1966. På samme tid har USA forsterket den kjemiske krigføringa.

Dersom USA ikke vil trekke lærdommer fra sine nederlag i 20 års krig, men bare vil ture fram og forlenge sin aggressjonskrig, så er det sørvietnamesiske folket bestemt på å kjempe til fullstendig seier.

USA INVADERER KAMBODSJA

Tusener av amerikanske soldater og soldater fra USA-imperialismens støttespillere i Vietnam, Saigon-juntaen, har nå foretatt et brutalt overfall på Kambodsja. I løpet av invasjonens første dag foretok USA-imperialistene det høyeste antall bombetokter siden Korea-krigen. Støttet av et voldsomt artilleribombardement, invaderte imperialisthæren Kambodsja med tanks, lettere panserkjøretøyer og flybårne tropper (bl. a. Green Berets).

Dette utspillet fra USA-imperialistene var ikke uventet. De store nederlaga som folkets frigjøringsstyrker under ledelse av Den Provisoriske Revolusjonære Regjeringa i Sør-Vietnam (PRR) stadig tilføyer imperialisttroppene i Vietnam, har brakt Nixon, Pentagon og marionettene i Saigon i en desperat situasjon. Nederlaget i Vietnam og den stadig økende motstandskampen i alle landa i Indokina, tvinger dem til enda større forbrytelser mot folkene i dette området.

Amerikanske tanks velter inn i Kambodsja.

HVORFOR GIKK USA INN I KAMBODSJA ?

USA's invasjon i Kambodsja er ikke noe tegn på styrke, men på svakhet. I Sør-Vietnam og Laos har USA forlenget kommet til kort for folkets frigjøringsstyrker. Det nøytrale Kambodsja under prins Sihanouk var hele tida en torn i øyet på USA-imperialistene, men i mars slo CIA til og innsatte general Lon Nol & Co. USA anerkjente med en gang det nye regimet og sendte våpen og penger.

Det kambodsjanske folket svarte ikke på avsettelsen av prins Sihanouk med passivitet eller likegyldighet, de patriotiske lag av folket skjønnte straks hvem som var hovedfienden og svarte på prins Sihanouks oppfordring om å danne en nasjonal enhetsfront og ta opp væpnet frigjøringskamp. Resultatet var at i løpet av få dager var flere provinser glidd ut av sentralmyndighetenes kontroll og noen dager før USA-invasjonen var hovedstaden Pnom Penh på det nærmeste isolert. I den pro-amerikanske pressa blir det framstilt som om det er FNL som slåss i Kambodsja og ikke de patriotiske styrkene i landet. Dette er en gammel skrøne, i si tid het det også at det var kineserne som slo i Vietnam mot amerikanerne og ikke det vietnamesiske folket. I dag ser vi at det kambodsjanske folket i aller høyeste grad kan slå fra seg: 10 000 reaksjonære tropper har blitt slått og satt ut av kamp av de patriotiske styrkene i løpet av mars/april.

Rett etter kuppet i mars slo Solkom fast i en dokumentasjon om Laos og Kambodsja:

Det er ennå for tidlig å si noe avgjørende om muligheten for Lon Nol-juntaen til å konsolidere seg. Ett er i alle fall sikkert: USA-imperialismen vil komme det vaklende regimet til unnsetning, men i likhet med det vietnamesiske folket vil det kambodsjanske folket slutte seg sammen i en nasjonal enhetsfront av alle patriotiske krefter og kjempe mot våpen i hånd for landets nøytralitet og uavhengighet!

Dette har også skjedd. USA har prøvd å redde Lon Nol-klikken, men har bare sunket enda mer ned i ei bunnløs hengemyr som Indokina i dag er for USA-imperialismen.

NIXON HYKLER OG KRIGSHISSER

Den 30. april holdt president Nixon en radio- og fjernsynstale der han kunngjorde den amerikanske invasjonen i Kambodsja. Talen kan kort og godt betegnes som en krigserklæring og i avisene kunne man bl. . lese: og godt betegnes som en krigserklæring og i avisene kunne man bl. a. lese: »Fra nå av er krigen presidentens egen og hele tonen i gårsdagens tale minner sterkere om L. B. Johnsons patriotiske appeller . . .»

Likheten mellom de to presidentene er påfallende. Når Nixon taler lyder han som et ekko av Lyndon. Noen utdrag av berømte Johnson- og Nixon-taler:

— Om vi fordrives fra slagmarken i Vietnam, så kan ingen nasjon ha samme tiltro til amerikanske løfter eller amerikansk beskyttelse. (Johnson, 28/7 1965)

— Om vi trekker oss tilbake, kommer USA's anseelse til å ødelegges over alt i verden, der bare USA's makt avskrekker fra aggresjon. (Nixon)

— USA vil fortsatt ikke utvide krigen. (Johnson, 25/3 1965)

— Vi skal unngå en utvidet krig. (Nixon, Aftenbladet 7/5 1970)

Fullbright, formannen i utenrikskomiteen pekte på at aksjonen «må ha vært planlagt i forveien», og senatoren Mansfield mente at aksjonen «legger grunnen til rette for en opptrapping av krigen». En annen senator Chief Hugh Scott sa at USA i Kambodsja «trekkes inn i en situasjon på samme måte som vi (USA) ble trukket inn i Vietnam».

HVA SA NIXON?

»... fiendens virksomhet de siste dager utgjør en klar trusel mot de amerikanere som er igjen i Vietnam». — For å beskytte våre menn i Vietnam, har jeg nå besluttet at tiden er inne til handling, sa Nixon innleiingsvis.

Dette er ikke annet enn vanlig imperialistisk gangster-tale: USA kan angripe et hvilket som helst land når USA finner at dette landet utgjør en trusel mot USA eller «amerikansk liv». Skulle det være noe tvil om hvem som i virkeligheten utgjør en trusel mot *alle* verdens folk og land i dag andre enn USA-imperialistene? «Dette er ikke en invasjon av Kambodsja. — Vår hensikt er ikke å okkupere områdene. — Vi vil trekke oss tilbake.» Kraftigere går det vel ikke an å lyge overfor verdensopinionen. Når fremmede tropper rykker inn i et annet land og undertrykker folket der er ikke det annet enn *invasjon*.

I ei melding fra AP 7/5 het det at «USA hevdet å ha drept 2400 'gerilja-soldater' før de siste innrykningene. Men flertallet av de døde er sikkert sivile kambodsjanere og vietnamesere, offer for bombene i de fleste tilfelle.» Klarere bevis for at USA har begått en invasjon, er vel vanskelig å finne i den vestlige pressa. «Jeg har lovet å slutte krigen. Jeg skal holde det løftet. Jeg har lovet å vinne en rettferdig fred. Jeg skal holde det løftet. — »

USA-IMPERIALISMEN VIL LIDE NEDERLAG GJENNOM KRIGSUTVIDELSER.

»Ingen panikk, folkens, er straks tilbake.»

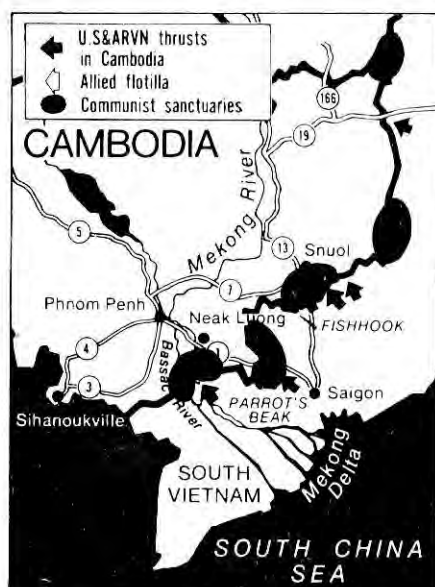
Utviklinga i Indo-Kina den siste tida og liknende løfter fra amerikanske presidenter tidligere har vist at dette bare er tomt prat. Nixons «rettferdige fred» som han alltid snakker om, er ikke noe annet enn imperialistenes ønske om fortsatt hegemoni i verden. For Nixon betyr en «rettferdig fred» seier for USA, men i dag er dette bare en av Nixons mange opiumsdrømmer.

Nixons tale og invasjonen i Kambodsja har innvarslet et nytt stadium i krigen i Indo-Kina. Et stadium der USA-imperialistene prøver å vinne strategiske fordeler ved en allmenn krigsutvidelse. Men folkene i Indo-Kina står mer enhetlig samlet enn noen gang før.

Når folket seier blir imperialistene desperate. Den siste tids oppsving i frigjøringskampen i Indo-Kina vil sette Nixon mer og mer i klemma. «Nixon-doktrina» som går ut på at asiater skal bekjempe asiater, har alt begynt å rakne. USA-imperialismen er i sannhet i ferd med å gå sin egen undergang i møte!

SOLIDARITET MED INDO-KINAS FOLK!

USA UT AV KAMBODSJA, VIETNAM OG HELE
SØRØST-ASIA!

NOEN FAKTA OM KAMBODSJA.

Flateinnhold: 173 000 km², dvs. omlag halve Norge.

Innbyggere: 7 millioner, derav rundt en halv million vietnamesere og nesten like mange kinesere.

Jordbruk: Mer enn tre fjerdedeler av Kambodsjas befolkning er sysselsatt i jordbruket. Den viktigste grøden er ris. Mangelen på gjødningsmiddel og svakt utbygd vatningsanlegg gjør at man normalt bare kan foreta en innhøsting, mot f. eks. tre i Sør-Kina.

Industri: Den lille industrien som finnes er framfor alt foredlings-anlegg for jordbruksvarer og sagbruk. Tungindustri mangler helt. Noen særlige mineralforekomster finnes ikke (kanskje mest p. g. a. at landet ennå mangler ressurser for en nøyere gransking av landet).

Kambodsja er et føydalsamfunn. Industri, kommunikasjon og andre tegn på økonomisk utvikling er mindre.

Jordbruket danner det avgjorte grunnlag for den nasjonale økonomien. Men på grunn av eiendomsforholda er det dårlig utviklet. De store godseierne er mer interesserte i eksport og fortjenester enn i å mekanisere og modernisere jordbruket.

I utenrikshandelen kan en se hvor underutviklet Kambodsja i virkeligheten er. Ris er den største og enesteksporthvaren av noen særlig betydning. Dernest kommer noe gummi og mais. Landets import består i det alt vesentlige av mineraler, metallvarer og tekstiler.

CIA BAK KUPPET

Rett etter høyrekuppet i Kambodsja skrev mange vestlige aviser at pro-amerikanske krefter og etter all sannsynlighet CIA sto bak kuppet og også bak de anti-vietnamesiske demonstrasjonene utafør DRV's og PRR's ambassader i begynnelsen av mars.

Den franske avisa »Paris Journal» mener at kuppet var CIA-planlagt. Den engelske avisa »The Guardian» skrev: »Tanken på et mer medgjørlig regime i Kambodsja må virke veldig tiltrekkende» på Nixon. Ei annen engelsk avis bemerket at hendingene i Kambodsja »bærer alt preg av et glimrende etterretningskupp». I Kambodsja kunne CIA »gjørne hatt en finger med i spillet». »Sunday Telegraph» mente at CIA »hadde inspirert kuppet i håp om at høyrefløyens militærregime ... ville åpne Kambodsja for det anti-kommunistiske korstoget». Den japanske »Sangyo Keizai Shimbun» sa at »det er sikkert at statskuppet var satt i verk av de pro-amerikanske høyrekreftene og ønskes derfor velkommen av USA». AP's spesialreporter, William Ryan, sa: »Amerikanerne ble anklaget for å ha en finger med i spillet i kuppet. Med den farten som Washington anerkjente det nye regimet kan en ikke annet enn å forsterke den antakelsen.»

Om de forutgående anti-vietnamesiske demonstrasjonene har det også kommet fram at de ble satt i verk av høyreklikken for å skape en psykose i folket om en angivelig »invasjonstrusel av nordvietnamesiske aggresjons-soldater» o.l. Mange vestlige aviser skrev at demonstrasjonene smakte av »regjeringsinspirerte demonstrasjoner» og AFP mente at de »på ingen måte var spontane». — Den 18. tok høyreklikken over og den engelske »The Guardian»s medarbeider, Allman, skriver fra Pnom Penh:

»Den natten (17/3) omringet bevæpnede vogner og tanks Posthuset og inntok stilling på hovedgatene og nær nasjonalforsamlinga. Lufthavnen var stengt. Forbindelsene med omverdenen var brutt, med det hovedformål å forhindre tilhengere av Sihanouk å nå fram til ham. Parlamentet møttes deretter til 'en lukket sesjon' på onsdag (18/3) og vedtok en såkalt resolusjon om »å avsette» statsoverhodet, Samdech Norodom Sihanouk.

LON NOL - KLIKKEN - NIXONS FASCISTISKE HÅNTLANGERE

Det har kommet fram groteske avsløringer om hvordan USA-imperialistenes marionetter i Kambodsja, Lon Nol-Sirik Matak-klikken, har satt i verk blodige massakrer av vietnamesiske minoriteter i landet i et forsøk på å skaffe seg »alibi» for avsettingen av prins Sihanouk. Disse massakrene kan bare sammenliknes med Hitlers myrderier av jødene.

Om massakrene i konsentrasjonsleiren i landsbyen Prasot, er følgende blitt rapportert:

10/4 AFP, Francois Mazure:

»Likene av kvinner og barn, samt spebarn, lå overalt i det piggrådgjerdete området. I Prasot-leiren gråt mange av kvinnene hele dagen i går da noen reportere var der, som om de visste hvilken skjebne som ventet dem. Det var helt grusomt å være vitne til de 700 menneskene som var stuet sammen innenfor piggråden uten noen form for beskyttelse mot den brennende sola, noen av dem lå

Den 19. skrev samme avis at

»makten begynte å svinge enda mer over mot general Lon Nol, statsministeren, og visestatsministeren, prins Sisowath Sirik Matak, de to mennene bak gårsdagens kupp. Begge er trofaste pro-amerikanere.»

JUNTAEN VINNER IMPERIALISTENES GUNST

USA var blant de første land som anerkjente det nye styret og det var jo heller ikke uventet. »Den asiatiske Utviklingsbanken», en asiatisk filial av Macnamaras og FN's »Verdensbank» skyndte seg straks å annonsere et lån til juntaen på 1 670 000 amerikanske dollar og ga på samme tid en garanti på 80 000 dollar. Dessuten ankom et amerikansk skip lastet med våpen og andre militære forsyninger under påskudd av et arrangert »mytteri». Det er vel heller ingen tilfeldighet at amerikanske krigsfartøyer patruljerte utafør Kambodsjas farvann under kuppdagene, og AFP meldte fra Washington at den kambodsjanske hæren nylig har tatt i bruk amerikanske M-16-rifler.

I den amerikanske imperialismens høyborg var det rett etter kuppet tilsynelatende både forvirring og uenighet. Senator George S. Govern slo fast at »USA har satt i verk operasjoner i Kambodsja som er forbundet i første rekke til høyrefløygruppene i landet». Forsvarsministeren, Laird, kom med antydninger om militærhjelp til det nye regimet, og imperialistavisa »Washington Evening Star» sa at »eksistensen av et sterkt pro-vestlig regime i Pnom Penh kunne gjøre mye for å forbedre den militære situasjonen i Sør-Vietnam.»

I Saigon mottok Thieu nyheten om kuppet »med et smil» og erklærte straks sin vilje til å »gjenopprette diplomatiske forbindelser», på samme tid som han røpte at det forelå »felles planer» for en løsning av problema i grenseområdet. I Bangkok kunngjorde Thanat Khoman, Thailands utenriksminister at man ville »offisielt anerkjenne» det nye regimet.

livløst utstrakt, andre sto og holdt i piggråden med skjelvende hender og bedende øyne, omgitt av barn som skreik etter litt ris ... »

10/4 UPI:

»De sivile ble drept med maskingevær og automatrifler av kambodsjanske soldater som vaktet leiren ved Prasot ... UPI-korrespondenten, Jack Walsh meldte om 'kryssild' gjennom leiren ... hoder og lemmer ble skutt av i biter ... De kambodsjanske troppene ba flyktningene om å løpe. Straks de begynte å løpe åpnet vaktene ild mot den bevegelige massen ... En av de kambodsjanske soldatene sa at 'de er de samme som Vietcong. Det er ingen forskjell' ... »

Det antas at nærmere 500 sivile vietnamesere har blitt massakrert av Lon Nols og Sirik Matak's soldater opp til den 10. april. Den 20. april kunne AP-reporteren T. Jeff Williams melde fra Takeo-provinsen i Kambodsja:

»Kambodsjanske soldater har på ny massakrert forsvarsløse vietnamesiske sivilister. Torsdag og fredag åpnet kambodsjanske soldater ild mot de vietnamesiske fangene i konsentrasjonsleiren i Takeo og drepte over 100 av dem. Sårede fanger fortalte gråtende at soldatene fire ganger mellom kl. 20 torsdag og kl. 5 fredag morgen skjøt mot dem. Såvidt man vet er massakren i Takeo den største nedslaktinga av sivile vietnamesere som er foretatt på et sted – i alt er det omkring 2000 faner i Takeo-leiren . . .»

Oyenvitneskildringer fra vietnamesere som slapp unna massakrene i Kambodsja, forteller om plyndring av vietnamesiske hjem, bortføring av mennene og voldtekt av piker i alderen 14 til 15 år.

Etter hva Ass. Press/NTB/Reuter melder 19/4 ble vietnamesere tvunget ned i marinebåter og ført til et passende nedslaktingssted. De ble fratatt alle verdisker; klokker, kjeder, armbånd, penger, ringer og til og med ytterklær. Deretter ble alle bakkbundet for de ble skutt.

Ifølge AP 26/4 er bortførte vietnamesiske menn blitt skutt av de kambodsjanske marionettstyrkene og likene kastet i elva. Kambodsjanske soldater har også gravet vietnamesere ned i jorda og kjørt over dem med bulldozere.

Flere eksempler skulle vel ikke være nødvendig for å anskueliggjøre den grusomheten som den pro-amerikanske klikken til Lon Nol og Sirik Matak farer fram med mot folket i Kambodsja. Dens rasistiske og fascistiske karakter har blitt avslørt for en hel verden. Ugjerningene har sjokkert alle, og fascistene i Saigon prøver å profitere på den sterke stemninga i hele Indokina mot Lon Nol-klikken ved å tilby »fritt leide» til Saigon for de noen hundretusen vietnamesere i Kambodsja! Som om de ville bli spart for de lidelsene som USA-imperialismen påfører de indokinesiske folkene der! Det burde være tilstrekkelig å minne om USA-styrkenes massakrer i My Lai og andre vietnamesiske byer.

Slike massakrer er ikke tilfeldigheter og »arbeidsulykker».

Når folket reiser seg til kamp mot USA-imperialismen og dens marionetter, viser det seg gang på gang at det ikke er det militære utstyret som er den avgjørende faktor i

Dette påstås å være nord-vietnamesiske soldater (!)

kampen. Den avgjørende faktor er folket, væpnet og forent i en bred enhetsfront til forsvar for dets livsinteresser. I et forsøk på å slå ned folkets rettferdige kamp, tar USA-imperialistene og deres lakeier i bruk de mest barbariske metoder, som massakrering. Bruken av slike fascistiske metoder viser USA-imperialistenes svakhet.

Folket i Kambodsja har gjennomskuet Lon Nol-Sirik Matak-juntaens pro-imperialistiske natur og har som i Vietnam og Laos grepet til våpen for sammen med de andre indokinesiske folkene å bekjempe USA-imperialismen og dens lakeier. Avismeldinger den siste tida skulle bekrefte den allmenne utviklingstendensen som for øvrig gjør seg gjeldende i hele Sørøst-Asia, at folket seirer i sin nasjonale frigjøringskamp.

"Vår fiende er felles"

De indokinesiske folks topp-konferanse ble holdt et sted i grenseområdet mellom Laos, Vietnam og Kina fra 24. til 25. april 1970, etter initiativ av Kambodsjas statsoverhode og formann i Kampuchas Nasjonale Enhetsfront Samdech Norodom Sihanouk. Indokinas tre folk var representert på denne konferanse av fire delegasjoner: DRV, PRR, Laos' Patriotiske Front og Kambodsjas Nasjonale Enhetsfront.

Utdrag av felleskommunikatet.

I håp om at de skal kunne gjennomføre sin drøm om verdensherredømme har de amerikanske imperialistene i de siste femten år forsøkt å gjøre de indokinesiske statene til kolonier av en ny type og til militærbaser, for derigjennom å utbytte Indokinas folk, knuse den nasjonale frigjøringsbevegelsen i Indokina og Sørøst-Asia og bekjempe de sosialistiske og andre uavhengige land i Asia.

De amerikanske imperialistene har begynt en overordentlig barbarisk »lokal krig» mot det vietnamesiske folk, de har framprovosert en avskyelig »spesiell krig» mot det laotiske folk og de har forsterket sine svikfulle manøvrer for å omringe, provosere og drive undergravingsvirksomhet

mot Kambodsja. De har gjort seg skyldig i de mest uhørte barbariske forbrytelser på den indokinesiske halvøya.

Den amerikanske imperialismen er nyfascisme tvers igjennom, den er verdensgendarm og de indokinesiske folks og hele menneskehetens argeste og farligste fiende.

Stilt overfor denne felles fiende har Indokinas folk kjempet side om side for å forsvare sine hellige nasjonale rettigheter.

Konferansen er spesielt interessert i situasjonen slik den nå er i Kambodsja. Den gir uttrykk for sin faste støtte til den heltmodige kamp som føres av khmer-folket, som har svart på oppfordringen fra statsoverhodet Samdech Norodom Sihanouk og reist seg over hele landet for å føre en voldsom kamp med våpen i hånd eller i andre former, med det faste forsett for øye å styrte Lon Nol-Sirik Matak-klikken som gjorde statskupp, og velte de amerikanske imperialistenes aggresjonsplaner. Den fordømmer på det sterkeste alle forsøk fra De forente stater og dens lakeier og fra reaksjonære i Asia på å misbruke FN's navn eller noen annen internasjonal eller asiatisk organisasjon eller konferanse til å legalisere de Lon Nol-Sirik Matak-reaksjonæres ulovlige styre og sin egen intervensjon i Kambodsja. Den er inderlig overbevist om at den kamp som khmer-folket fører

for et uavhengig, fredelig og nøytralt Kambodsja vil bli kronet med strålende seier.

Konferansen gir uttrykk for sin fulle støtte til den kamp som verdens folk fører for fred, uavhengighet, demokrati og sosialt framsteg, mot de krigerske amerikanske imperialistiske aggressorene, mot alle former for gammel og ny kolonialisme; den gir uttrykk for sin fulle støtte til den kamp som folkene i Asia, Afrika og Latin-Amerika fører for uavhengighet og frihet, til den kamp som det kinesiske folk fører for å få tilbake Taiwan, som er Folkerepublikken Kinas uutskillelige territorium; til den kamp som det koreanske folk fører mot de amerikanske imperialistiske aggressorene, for frigjøring av den sørlige delen av landet og for Koreas gjenforening; til den kamp som det arabiske folk fører for sine grunnleggende nasjonale rettigheter mot de israelske aggressorene, som er i de amerikanske imperialistenes sold; til den kamp som det amerikanske folk fører mot aggresjonskriger, rasediskriminering og for fred og for De forente staters folks sanne interesser.

Konferansen anser at situasjonen er nå gunstigere enn noen gang før for de indokinesiske folk i den kamp de fører mot den amerikanske aggresjonen og for nasjonal frelse. Aldri tidligere har de amerikanske imperialistiske aggressorene blitt tilføyd så mange nederlag og støtt på så store vansker, aldri tidligere er de blitt så alvorlig svekket og isolert som de blir nå. De indokinesiske folk kjemper for en rettferdig sak, de har en riktig linje, de er besjelet av en urokkelig beslutsomhet. De har sveiset sammen en ubrytelig solidaritet, og de er dessuten nå i besittelse av større styrke og omfattes med mektigere sympati og får sterkere støtte fra verdens folk enn noen gang tidligere. Konferansen gir uttrykk for sin faste forvisning om at de tre indokinesiske folk på sin seierrike marsj framover fullt ut vil

utnytte den posisjon de har fått ved at det er de som har initiativet og er på offensiven, at de urokkelig vil fortsette og forsterke kampen på alle felter, slik at de sikkert og visst vil vinne hel og full seier.

Utferdiget den 25. april 1970 på khmer-språket, laotisk og vietnamesisk.

Det henvises til den franske tekst.

Leder for delegasjonen fra folket i Kambodsja, Norodom Sihanouk, Kambodsjas statsoverhode, formann i Kampucheas Nasjonale Enhetsfront (KNEF).

Leder for det laotiske folks delegasjon, Prins Souphanouvong, formann for Laos' Patriotiske Front.

Leder for delegasjonen fra folket i Republikken Sør-Vietnam, Nguyen Huu Tho, formann for presidiet i sentralkomiteen for Sør-Vietnams Nasjonale Frigjøringsfront, president i det konsultative råd for Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering.

Leder for delegasjonen fra folket i Den Demokratiske Republikken Vietnam, Pham Van Dong, Statsminister i Den Demokratiske Republikken Vietnams regjering.

Bildet viser fra venstre: prins Sihanouk, prins Souphanouvong, Nguyen Huu Tho og Pham Van Dong.

VIETNAM COURIER

Information Weekly E O 46 Tran Hung Dao Street, Hanoi Democratic Republic of Viet Nam

SOUTH VIET NAM

In struggle

SOUTH VIET NAM NATIONAL FRONT FOR LIBERATION INFORMATION COMMISSION

January 27,
1969

No. 201

6th Year

Vietnam Courier kommer hver uke, *Vietnam in Struggle* hver 14. dag. Abonnement tegnes gjennom Solidaritetskomiteen for Vietnam, Boks 558 sentrum, Oslo 1. Et årsabonnement koster kr. 15.

Radio Hanoi

SENDER HVER KVELD KL. 21.00 NYHETER
PÅ ENGELSK OVER KORTBØLGE. 19-METER-
BÅNDET ELLER 15 mhz.

En gammel fiende avslører seg

Det som har satt sitt preg på utviklinga i Sørøst-Asia den siste tida er to klare tendenser: amerikansk opptrapping og folkets framgang i den væpnede frigjøringskampen. — Utviklinga i Laos og høyrekuppet i Kambodsja i mars er to eksempler på dette. — Det er nødvendig å se nærmere på det som har skjedd i Kambodsja den seineste tida, fordi kuppet der kan få vidtrekkende betydning for den videre gangen i utviklinga i hele Indokina.

Når det gjelder høyrekuppet i Kambodsja som fant sted den 18. mars i år, er det en del ting man alt kan slå fast:

- Kuppet har funnet sted med det amerikanske etterretningsvesenet, CIA's hjelp.

- Kupplederne, Lon Nol, Sisowath Sirik Matak og Heng Cheng, hører til landets ytterste høyrefløy.

- De anti-vietnamesiske demonstrasjonene i Pnom Penh var et ledd i kupplanene.

- Kupplederne prøver å framstille seg som «nøytrale», men har søkt nærmere samarbeid med USA, Saigon og Bangkok.

- Kuppet betyr en foreløpig strategisk forflytning av USA-imperialismens posisjoner i Indokina og letter i noen grad USA's operasjonsmuligheter overfor FNL og Pathet Lao, men samtidig vil også det kambodsjsanske folk ta opp en væpnet kamp for landets frigjøring fra høyreklikken og USA-imperialismen.

USA-IMPERIALISMEN – KAMBODSJAS FIENDE NR. 1

Helt siden Geneveavtalens tid og prins Sihanouks tiltrødelse av statsledelsen i Kambodsja i 1955 har USA prøvd å undergrave landets suverenitet, nøytralitet og territoriale integritet.

Kambodsja har hele tida utgjort et hinder for USA's krigsopptrapping i Indokina ved at Sihanouk i det alt vesentlige har ført en nøytralitetspolitikk som bl. a. har innebært kraftige fordømmelser av den amerikanske krigføringa i Vietnam, vennskapelige forbindelser med DRV og Kina osv. USA har derfor flere ganger prøvd å styrte Sihanouk og prøvd å føre en mer trofast pro-amerikansk klikk til makta i Pnom Penh.

Alt i 1958 la en agent for CIA, Ngo Trong Hieu, felles kupplaner med en kambodsjsansk forræder, Sam Sary, og fikk bl. a. hjelp fra Bangkok. Meninga var å myrde Sihanouk, men planene ble oppdaget i tide.

I januar 1959 la de pro-amerikanske kreftene nye planer. En amerikansk «diomat», Victor Matsui planla sammen med den samme Hieu og to andre forrædere et væpnet opprør i Siem Reap-provinsen som skulle få «støtte utenfra». Men også denne gangen slo imperialistenes planer feil og den kambodsjsanske regjeringa var nå mer på vakt enn noensinne.

I august 1959 fant det sted en eksplosjon i Kongepalasset. I august 1962 avslørte man en amerikansk spionasjering, blant dem fire amerikanere, hvorav den ene var sekretær i USA's «militære rådgivergruppe» i landet.

I mai 1963 ble det skipet inn høyeksplosiver fra Saigon som ble brukt i nye attentatforsøk på prins Sihanouk.

Etter at de som hadde deltatt i planene om å styrte Sihanouk og andre forrædere ble avslørt rømte de landet og ble på beste måte tatt hånd om av amerikanerne. Med

amerikansk våpenhjelp og annen støtte dannet de noe som kaltes for «Frie Khmers Komite» og sjølsagt hadde de en væpnet avdeling, som samordnet sine raids og aksjoner inn i Kambodsja med Saigon-juntaen og de militære i Thailand. I tida fra 1962 til 1969 skal mer enn 7000 amerikansk/sør-vietnamesiske inntrengninger ha funnet sted i Kambodsja og mer enn 1000 innbyggere har blitt drept i disse terroraksjonene. Alt i 1958 f. eks. sendte USA-imperialismen mer enn 1000 Saigon-tropper inn i Stung Treng-provinsen.

USA-imperialismens provokasjoner mot Kambodsjas folk og nøytralitetspolitikk har sjølsagt skapt en sterk anti-imperialistisk opinion i folket. I begynnelsen av 60-åra fant det f. eks. sted store demonstrasjoner i hovedstaden rettet mot USA. I 1963 avsto den kambodsjsanske regjeringa all amerikansk «hjelp» og i 1965 ble de diplomatiske forbindelser brutt, fordi den amerikanske ambassaden ble avslørt som base for amerikansk sabotasje.

I slutten av 60-tallet har det likevel skjedd en liten endring i USA's politikk overfor Kambodsja, men den har bare vært av formell karakter. Man har gjenopptatt de diplomatiske forbindelsene og Nixon bløffer om at USA «anerkjenner landets nøytralitet» osv. Men i sitt innhold er politikken den samme: på alle mulige måter å få Kambodsja over i USA-imperialismens leir. — Da det diplomatiske sambandet ble gjenopptatt i juli i fjor, kom Sihanouk med en uttalelse der han bl. a. sa:

«Amerikanerne har kommet for å sabotere Kambodsjas enhet, fordi det er etterretningsoffiserer blant dem . . . USA forsøker å gjøre Lon Nol-regjeringa til sin representant, får den til å gå imot meg og få meg til å gå av eller dø.»

Og dette gikk da også i oppfyllelse i mars i år. Men Kambodsjas folk akter ikke å gi seg så lett.

Sårede amerikanske soldater i Kambodsja.

USA -

Tropper mot fredsdemonstranter

USA-imperialistenes forsøk på å underkue Kambodsjas folk har resultert i en kraftig og verdensomspennende protest fra progressive mennesker. Ja, selv fra republikanske FNL-hatere i den amerikanske kongressen, som har sett sjansene for å fornye sitt mandat ved neste valg smuldre bort, har det reist seg høylydt protest mot USA's innmarsj i Kambodsja.

Formann i utenrikskomiteen, Fullbright, hevder med sikkerhet å vite at Nixon ikke engang har flertallet i USA's kongress bak seg i Kambodsja. Dette viser oss at USA-imperialistene og dets mann i Det hvite hus endog er villige til å trampe på, til å ignorere den amerikanske kongress og føre «en grunnlovsstridig presidentkrig i Indo-Kina» (utenrikskomiteen i Senatet), når grunnloven og kongressen en sjelden gang tør gå på tvers av USA-imperialistenes ønske-mål. Dette er en side ved amerikansk demokrati i praksis.

I hele USA ble det spontant arrangert demonstrasjoner mot USA-innmarsjen i Kambodsja til støtte for kupp-makeren Lon Nol, ansvarlig for massakrene på den vietnamesiske minoritet i Kambodsja. Ved universitetene Maryland, Stanford, Maine, Princeton, Cincinnati og en rekke andre var det regulære kamper mellom studenter og Nixon-diktaturets politi og nasjonalgarde. Flere hundre studenter ble arrestert.

At det amerikanske folket bare forsterker sitt krav om øyeblikkelig og fullstendig amerikansk tilbaketrekking fra Vietnam, viste de svære demonstrasjonene i mer enn 200 byer over hele USA den 15. april.

Hundretusener tok del i massemøter, demonstrasjonsmarsjer, satte opp plakater med tekst mot Nixon-administrasjonens krigs- og skattepolitikk, heiste FNL-flagg og spredte flygeblad.

I Washington deltok 60 000 i et massemøte. I New York spredte demonstrantene seg til flere av byens sentrale deler og gjennomførte ulike former for aksjoner — i Wall Street, utafor store banker, ved skattekontoret, General Electric o. l. I Chicago og Boston var det 75 000. I Detroit heiste en gruppe ungdommer Nord-Vietnams flagg på et monument over amerikanske soldater.

Den amerikanske herskerklassen, som håver inn kjempeprofitter på krigsopprustninga og presser stadig større skatter og avgifter på folket, er i grunnen livende redde for den voksende opinionen. Derfor har Nixon-administrasjonen bare ett svar å gi folket (med unntak av romfartssirkus og fagre løfter): brutal undertrykkelse.

I flere byer var væpna politi og tropper kalt ut for å undertrykke folkets meninger om krigen i Vietnam. Men undertrykkelse fører til motstand, og de fleste steder satte demonstrantene seg militant til motverge mot voldsmakta. I Washington og Berkeley kjempet demonstrantene i timesvis. I Cambridge, Massachusetts, der 75 000 deltok i et protestmøte, svarte folk på politiets brutale framferd med å sette fyr på tre politibiler og kaste en brannbombe mot

en monopolbank. I Berkeley brukte politiet tåregass i stor stil og Californias guvernør, fascisten Reagan, truet med »blodbad».

4 STUDENTER MYRDET

I Kent, Ohio, ble 4 studenter regelrett myrdet av nasjonalgarden. Selv øverstkommanderende for nasjonalgarden i Ohio uttalte *etterpå* at hans soldater «ikke hadde noen grunn til å skyte». Nasjonalgarden gikk til angrep på studentene i gammeldags to-rekkes oppstilling. Første rekke slengte gassgranater etter studentene, kastet seg så ned på bakken for å gi plass for neste rekke som fyrte av 35 skuddsalver rett inn blant de demonstrerende. Så snudde soldatene resolutt og forlot valplassen i sluttet orden. 4 studenter var drept og 9 alvorlig skadet. Det var en annen side ved amerikansk demokrati praksis.

Etter denne massaker har bare styrken i kampen mot Kambodsja-invasjonen økt i USA. Nye demonstrasjoner foran presidentpalasset i Washington D. C., og rundt om i landet og — demonstrasjonene har fått følge av kraftige og militante demonstrasjoner i en rekke andre land. I vårt naboland Sverige ble det amerikanske kultursentret steinet, i Norge har vi oppnådd støttedemonstrasjoner for de indokinesiske folk av en intensitet som knapt noen gang før.

4 studenter ble skutt ned og drept av Nixons nasjonalgarde i Ohio.

Det amerikanske folkets motstand mot Nixons aggresjon i Vietnam er en del av den kampen det vietnamesiske folket og andre undertrykte folk fører for nasjonal uavhengighet. Den er også en del av den kampen afro-amerikanerne i USA fører for likestilling og mot diskriminering og utbytting. Samtidig stiger det amerikanske folkets kamp opp på et høyere plan, tar nye former og blir til et endelig oppgjør med den krigerske og ekspansive amerikanske monopolkapitalen — sjølvne ondet til all krig og fascisme i verden i dag.

SOLIDARITET MED DET AMERIKANSKE FOLKETS OG AFRO-AMERIKANERNES KAMP!

Alle håp ute for US.Army!

»Ingen by eller landsby har vært sikre for kommunistenes angrep», skrev *Washington Evening Star* 28/12 1969 og slo for så vidt fast den kjensgjerning anti-imperialister over hele verden alt lenge har propagandert: at USA har tapt krigen.

Pentagon og USA-ambassaden kan rett nok beslutte å foreta visse troppeforflytninger, øke bombetoktene og forsøke seg med nye framstøt, som f. eks. den pågående »pasifisering» av landsbygda. Men alt dette er bare uttrykk for USA-imperialismens dødsdøds kamp som begynte med nederlag i Korea-krigen, og i særdeleshet er det et tegn på det uøselige ufore USA-angriperne har havna opppe i i Vietnam.

Hva enn Nixon, Thieu og andre nå foretar seg, er det bare for å utsette sin egen endelige undergang i folkekrigen. »Vietnamisering» er et slikt forgyves forsøk på å slukke flammene fra den vietnamesiske folkekrigen. Men virkninga blir ikke annerledes enn når en heller bensin på bålet: det bare flammer opp enda mer.

Den såkalte »pasifisering» er et forsøk på å gjenvinne tapte posisjoner på den vidstrakte landsbygda. Den 9. februar i år blir det i det amerikanske bladet *Newsweek* innrømmet at Saigon-juntaens »stillinger har begynt å falle. Geriljaen har vunnet tilbake sin styrke fra 1963 og regjeringstroppene synes å mangle kontakt . . . Den 21. divisjonen står overfor et alvorlig desertørproblem».

Dette lover ikke godt for amerikanerne, og da selveste forsvarsminister Laird fikk se med egne øyne resultatet av den »forserte pasifiseringspolitikken», hadde han ikke andre kommentarer enn at det hele var »et infløkt problem», at de sto overfor »forferdelig store problemer» og måtte forberede seg på å lide »forbigående nederlag».

MEN FOLKET SEIRER

Siden årsskiftet har Folkets Væpnede Frigjøringsstyrker (på engelsk forkortet til PLAF) gjennomført ei rekke bragder, som er den egentlige årsaken til imperialistenes tilbakeslag og fortvilelse.

Men hva kjennetegner egentlig den militære utviklinga i Sør-Vietnam i det siste?

Siden nyttår har Saigon-hæren sendt ei rekke militære enheter ut på landsbygda for å »gjenvinne tilliten». Men her er de bare blitt møtt av PLAF's og lokalgeriljaens mangfoldige og kompromissløse motstand og har lidd alvorlige tap. I det sørlige Trung Bo ble hele 13 000 mann fra Saigon-hæren satt ut av kampdyktighet i januar måned.

FNL har påpekt at »pasifiseringspolitikken» utgjør ryggraden i »vietnamiseringa». Følgelig har de retta avgjørende militære slag mot de som prøver å sette den ut i livet, som f. eks. militære agenter i sivil, Saigon-tjenestemenn på lokalplanet, etterretningsfolk og betalte kjeltringer.

På samme tid har geriljaen inntatt en mer sentral rolle. Stadig vekk retter den angrep mot troppekonsentrasjoner og treningsleirer. Hele tida har nesten hver eneste slik aksjon resultert i at minst hundre fiendesoldater er blitt drept eller såra, som i Ba Ria den 31. januar da 200 »pasifiseringsagenter» ble slått tilbake. På den andre sida har geriljaen utgjort en sikker støtte for lokale reisninger og folkets politiske og militære kamp. I det sørlige Trung Bo ble f. eks. 50 av fiendens »strategiske landsbyer» rasert. Det var forresten på denne tida at en del vestlige aviser begynte å påpeke fiaskoen med »vietnamiseringa».

I kampen mot »pasifiseringa» inngår også ødeleggende aksjoner mot fiendens flyplasser, militærkolonner, tanks, helikoptre osv. I følge en UPI-melding fra 5/3 i år skulle USA's helikoptertap ha økt med 60 prosent sammenliknet med samme periode i fjor. I Mekong-deltaet greide motstandskjemperne å sprengte i senk militære fartøyer på opp til 15 000 tonn! Bare i februar avskar geriljaen riksveg 14, 19 og 21 80 ganger og ødela mer enn 200 væpnede kjøretøyer.

Men sjøl om frigjøringsstyrkene har folkets fulle støtte og kan svømme som fisken i havet, er landet besatt, og fiendens agenter er alltid ute etter FNL's hoder. Mange steder opererer derfor PLAF under stor fare og de mest kompliserte forhold. Dette gjelder ikke minst i byene, fiendens siste bastion.

Men heller ikke her kan amerikanerne og juntaens menn føle seg trygge lenger. I flere byer er det oppretta revolusjonskomiteer, og arbeiderne og de intellektuelle har for alvor begynt å gå til aktiv motstand. Streikene ved flere militære anlegg og studentdemonstrasjonene i Saigon i april viser dette.

At kampene i byene også tar nye former og knyttes nærmere sammen med hele folkets frigjøringskrig, bærer opprettelsen av væpna sjølforsvarsheter eller bygerilja bud om. I Saigon retta disse styrkene et angrep på et 7-etasjers USA-reir og drepte mer enn 100 aggresjonssoldater. I februar er flere offentlige bygninger blitt utsatt for heftige angrep, og særlig politistasjonene har fått gjennomgå hardt.

Vanlig scene fra Sør-Vietnam: hjelmer fra drepte USA-soldater.

Fra FNL's side blir det her understreka at »disse seirene var mulige bare takket være de væpnede frigjøringsstyrkenes uavbrutte vekst, deres kløktige kampmetoder og mot og overraskelsesfaktoren som de utnytta maksimalt.» (South Vietnam in Struggle nr. 59.)

USA FRA NEDERLAG TIL NEDERLAG

De siste måneders militære utvikling i Sør-Vietnam har vært til avgjort fordel for den endelige seieren. USA og lakeiene i Saigon har ikke engang vunnet noen lokale seire som det er verdt å snakke om. Det er kanskje også en av grunnene til at det har vært sparsomt med kommentarer fra den kanten i det siste.

PLAF's nye landsomfattende offensiv 31. mars til 1. april, som i følge amerikanske kilder skal ha funnet sted i 255 byer og steder (!) fra Hue i nord til Mekong-deltaet i sør, må ha kommet som et meget ubehagelig sjokk for overkommandoen i Saigon. I lengre tid har amerikanerne spredt myten om »nord-vietnamesisk aggresjon i Laos og Kambodsja» bl. a. for å rettferdiggjøre sine egne bombetokter der. Om nå amerikanerne har trodd på sin egen propaganda om »Vietcong i Kambodsja» eller ikke, så avviser denne offensiven på det kraftigste alle udokumenterte påstander og løgner om FNL og Nord-Vietnams stilling til frigjøringskampen i Laos og Kambodsja.

Dessuten viser den siste tids utvikling i Vietnam at folkekrigens virkelighet slår i stykker alle illusjoner som går ut på »løsning ved forhandlingsbordet», »gjensidig tilbaketrekking», »fredelig kompromiss» o. l. Men den vietnamesiske frigjøringskampen vil bli langvarig, og det er folket sjøl som avgjør dens utfall.

ÅRSAKEN TIL »VIETNAMISERING» ER

KRISE I USA

»Vietnamisering» kalles USA-imperialismens nåværende strategi i Vietnam-krigen. Den går ut på at Saigon-juntaen skal nyte godt av »en vesentlig økning i trening og utdanning ... for å ta på seg det fulle ansvar for Sør-Vietnams sikkerhet» (Nixon). USA skal sjølsagt sørge for våpna og valutaen. Faktum er at denne planen bare er symptomer på den dødskampen USA-imperialismen er inne i, ikke bare i Vietnam, men i hele Indo-Kina.

På flere hold blir Nixons »vietnamisering» tatt som tegn på en grunnleggende endring i USA's utenrikspolitikk: »USA er blitt snill igjen, Nixon ønsker fred» osv. (Sjøl om mye av denne lovprisinga har avtatt betraktelig etter den amerikanske invasjonen i Kambodsja.) De fleste folk som følger litt med, vet at krigen i Indo-Kina bare er blitt utvidet og at det er Nixons og de amerikanske imperialistenes skyld. De har økt den kjemiske krigføringa i Sør-Vietnam, trappet opp krigen i Laos, marsjert inn i Kambodsja og gjenopptatt pirat-toktene over Nord-Vietnam.

Men USA-imperialismen er inne i en krise, nederlag på nederlag i Sørøst-Asia og de voldsomme kostnadene til å opprettholde de militære styrkene, har svekket USA-imperialismens slagkraft og bevegelighet. Det er klart at Nixon ikke ville ha noen skrupler med å sende ytterligere flere hundre tusen mann til Indo-Kina, saken er at en økonomisk krise i USA sjøl ikke tillater Nixon og Pentagon å foreta seg hva som helst.

»vietnamisering»

Hvor djupt stikker så denne krisen?

Den egentlige årsaken til «vietnamiseringen» er å finne i den kriseramte amerikanske økonomien. USA's finansielle krise, «dollar-krisen», stikker seg stadig djupere. Den grunner seg direkte i Vietnam-krigen, ifølge offisielle tall skal Vietnam-krigen til nå ha kostet 100 milliarder dollar. Men også en allmenn krise hersker i USA. Flere industrier er rammet av overproduksjon og har måttet avskjedige arbeidere. Arbeidsløsheten øker og folket må bære enda tyngre skatter.

Krisen i USA viser at de herskende i USA ikke i lengda kan lappe over motsetningene i økonomien gjennom krigen i Vietnam og imperialistisk ekspansjon over hele verden. Før eller siden får de høste hva de har sådd.

Noen fakta om krisen i USA

— For de første kvartaler i 1969 gikk underskuddet i USA's betalingsbalanse opp til 8050 mill. dollar.

— Gullreservene har minsket ned til 11 100 mill. dollar og er knapt nok til å betale en tredjedel av de utenlandske fordringene på USA.

— Industriproduksjonen sank fire måneder på rad i slutten av 1969.

— Overproduksjonen i bilindustrien har ført til permitteringer og produksjonsnedgang. Fra januar 1969 til januar i år sank produksjonen med 14 %.

— Aksjekursene begynte å dale i midten av november og totalt har de sunket med 20 % i 1969.

— Inflasjonen har fortsatt og i 1969 steg prisene med 6,1 %. En dollar er i dag verdt det samme som 62 cent i 1950.

— Lønningene synker stadig og bare fra oktober måned til neste måned sank de i gjennomsnitt med 1 %.

— Mot de forverrede levevilkåra tar arbeiderne opp kampen og i 1969 ble det gjennomført 5000 streiker på 10 måneder, det er mer enn på 15 år!

Kilder: US News and World Report, Hsinhua og Dagens Nyheter.

USA ut NÅ!

USA ut av Vietnam NÅ!

Nixons »tilbaketrekking» og »vietnamisering» har blitt flittig kommentert i pressa verden over. Til tross for mange ulike oppfatninger om årsaken til denne politikken, er man i hovedsak enig om en ting: USA har tapt krigen og er i ferd med å spille ut sitt siste kort — juntaen i Saigon.

I det siste har Nixon — de få gangene han har berørt Vietnam-krigen offentlig — kunngjort »nye tilbaketrekkinger», men alt har vært »avhengig av FNL og Nord-Vietnam», og seinest av »utviklinga i Kambodsja». Dvs. når folket seirer og for alvor truer USA-imperialistenes posisjoner, ombestemmer de seg og utvider krigen.

Hovedhensikten med Nixons »tilbaketrekkingsbløff» er *forhaling*. Bare gjennom forhaling kan Nixon føre opinionen bak lyset samtidig som han får tid til å ruste opp Saigon-hæren. I USA sjøl er nemlig motstanden mot krigen sterkere enn noensinne, og til og med senatorer har gått skarpt imot »vietnamiseringa», en bemerket at en slik politikk bare har som mål å trekke krigen i langdrag og at 300 000 amerikanske soldater vil bli igjen.

Fra Nixon-administrasjonen sjøl er pratet om »tilbaketrekking» det store propagandanumret, men også fra denne kanten er det ikke vanskelig å skjønne at USA ikke akter å la Indo-Kina i fred med det første. Forsvarsminister Laird har sagt at minst 200 000 mann blir igjen og Nixon legger alltid vekt på tilbaketrekking av »bakkestyrkene». Med andre ord: USA-luftstyrker som har vært ryggraden i den amerikanske krigsmaskina siden Tet-offensiven i fjor, skal bli igjen og styrkes. Dette er et inntrykk som verden har fått forsterket ikke minst i den seineste tida i og med bombesiveringa over Sør-Vietnam og Laos.

Som vi ser: »tilbaketrekking» av et par ti eller hundre tusen utslitte soldater vil i virkeligheten ikke bety noe som helst.

».. står og faller på Saigon..»

Den 8/11 i fjor skrev den amerikanske avisa »The International Herald Tribune» at »vietnamiseringa» står og faller på om »Saigon-regjeringa blir sterkere og snart vil evne å stå på egne bein, og at fienden blir svakere og langsomt dør bort». Dette er USA-imperialistenes håp, men de tar som alltid for skammelig feil!

Hvordan skal en hær som Saigon-juntaens, som baserer seg på tvangsrekruttering og er gått i en fremmed makts direkte leie, kunne beseire FNL-styrkene som er utgått fra folket og kjemper en rettfærdig krig? Det er da også det spørsmålet tusener og atter tusener av Saigon-soldater må ha stilt seg i den siste tida, for desertering er like fullt et problem for Nixon og Thieu.

En hær som kjemper for en urettfærdig sak og undertrykker folket kan aldri seire, den kan heller ikke i det lange løp holde unna for folkets motstand og derfor vil imperialismen, med den amerikanske som den førende, før eller siden falle.

Forutsetninga for at Vietnam-krigen tar slutt og det vietnamesiske folket får høve til å leve i fred og frihet, er derfor at USA trekker ut alle sine styrker øyeblikkelig og uten vilkår.

USA ut NÅ!

Tilbaketog?

»Brev strømmer inn til Det hvite hus og Forsvarsdepartementet som stiller spørsmålet:

Hvorfor blir det fortsatt sendt vernepliktige og andre soldater til Vietnam, når regjeringa kunngjør en tilbaketrekking av tropper?

Presidenten har sagt at han ønsker en maksimal autorisert styrke i Vietnam på 284 000 mann pr. 1. mai 1971.

Men enda vil om lag 350 000 mann bli sendt til Vietnam de neste 12 månedene.

Det er nødvendig, sier myndighetene, fordi Vietnam-tjenesten er som regel bare ett år.

Sjøl om målet er å ha minst 284 000 mann tilbake i Vietnam om ett år fra nå, så må de væpnede styrkene sende forsterkninger for de hvis tjenestetid utgår – og det vil fra nå av til 1. mai 1971 bli om lag 350 000 mann.

Denne måneden (mai) vil 35 000 mann bli sendt til Vietnam for å erstatte veteraner.

Dersom tapstallet stiger, eller dersom ikke tilbaketrekkingen går etter planen, vil det bli nødvendig å sende et større antall mann nedover,» skriver det amerikanske monopolist-organet »US News and World Report» den 11. mai i år.

»Til tross for at tusenvis av soldater har kommet tilbake fra Vietnam, så gjør USA's omfattende nærvær der det nødvendig å kalle inn vernepliktige for en ubestemt periode framover,» slår

magasinet fast. Og sant er det som sies, vi har hele tida sterkt betvilt Nixons såkalte »tilbaketrekking». At nå sjøl talerør for den amerikanske imperialistklassen begynner å tvile, tar vi som et tegn på at USA-imperialismen er inne i ei krise og at Nixon-doktrina er i ferd med å rakne.

Hvorfor er Sørøst-Asia så viktig?

Etter andre verdenskrigen dro USA på seg den tyske, italienske og japanske fascismens støvler og trådte fram som den imperialistiske verdens ubestridte leder. USA-imperialistene undertrykker nå folket i mange land og berøver dem deres natur-rikdommer. Hovedkrigsskueplassen for den verdensomfattende kampen mellom USA-imperialistene på den ene sida og verdens folk på den andre er i dag de vidstrakte områdene i Asia, Afrika og Latin-Amerika. USA, som har lidt store nederlag i Vietnam, forsøker nå å redde seg gjennom å utvide krigen til hele Sørøst-Asia. I 1968 og 1969 har resultatene av FNL's gjentatte offensiver vært seierrike, og USA-troppene er tvunget inn i et fåtall baser og steder.

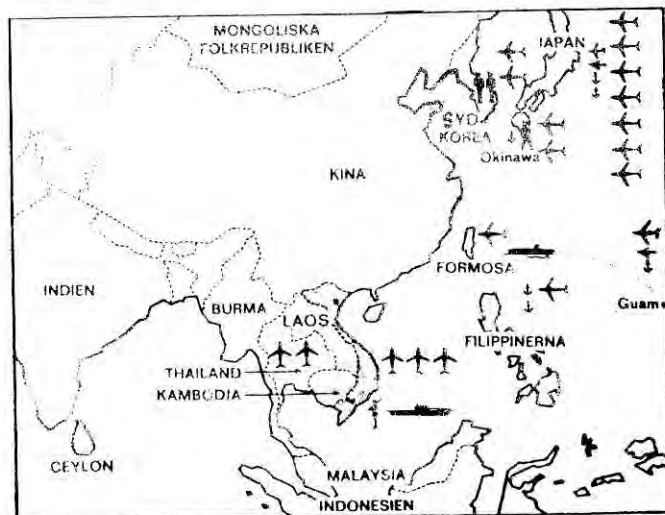
USA's ØKONOMISKE INTERESSER I SØRØST-ASIA

Sørøst-Asia er et område som er rikt på profittkilder for USA-imperialistene. Det har mer enn 59 pst. av verdens tinn, 90 pst. av naturgummi og andre strategisk viktige varer som mangan og wolfram. USA-investeringene i Sørøst-Asia øker hurtig og gikk i 1968 opp i ca. 1,4 milliarder dollars. I f. eks. Thailand går investeringene opp i ca. 200 millioner dollars, av disse er nær 25 pst. kommet til i 1968. Da Lyndon Johnson i 1968 forsøkte å begrense USA's utenlandsinvesteringer på grunn av den finansielle krisen, gjorde han unntak for Sørøst-Asia, der investeringene ble tillatt å stige 10 pst. Dette viser hvilken stor vekt USA-imperialistene legger i Sørøst-Asias rikdommer. USA-selskapenes interesser er en viktig drivkraft i USA's aggressive politikk.

EN INNFALLSPORT TIL KINA

USA-imperialistenes strategi er å innringe Kina og lade opp for en storkrig mot landet. I 1949 ble de USA-understøttede Chiang Kai-shek-troppene kastet ut av Kina, og provinsen Taiwan ble forvandlet til en operasjonsbase for USA's eroblingsplaner. I 1950–53 førte USA sin krig i

Korea under FN's flagg. Hensikten med denne krigen var å trenge inn i Kina og general McArthur utbasunerte offentlig planene om å gå videre mot Mandsjuria. USA-troppene kjørte seg fast på halvvegen, det vil si da de forsøkte å nærme seg Jalu-floden som grenser til Kina. USA-troppene ble tvunget tilbake til den opprinnelige demarkasjonslinjen

for vietnam

UTGITT AV SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM

IMPERIALISME betyr krig

Mange har forsøkt å forklare USA's massive krigsinnsats i Vietnam med at USA akkurat nå er uheldig å ha en dårlig president som i tillegg skulle ha enda dårligere rådgivere. Andre foreslår at det er en rekke uheldige tilfældigheter som uheldigvis har ført til at USA har en halv million topputstyrte soldater, hypermoderne fly, gass og napalm i Vietnam.

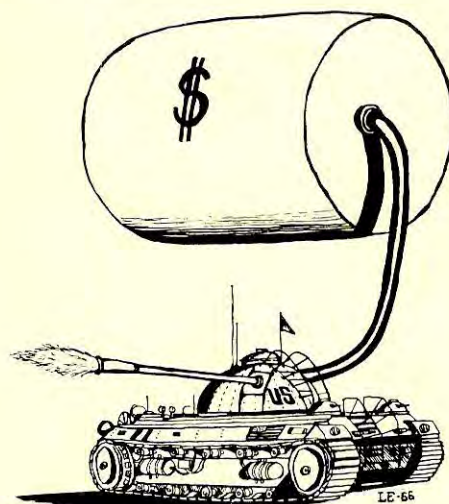
Det er intet uheldig eller tilfeldig feilgrep som har ført til at USA nettopp støtter Ky-Thieu-juntaen. USA's invasjon i Vietnam er dypt logisk. Vietnam-krigen er en naturlig og nødvendig konsekvens av det økonomiske system i USA selv.

USA – FRA KOLONI TIL IMPERIALISTSTAT

I tiden etter at USA rev seg løs fra det engelske koloniveldet var landet en typisk nybyggerstat, selv om de store plantasjeeiere i sør-statene etter hvert fikk en stadig større innflytelse over statsapparatet. Den framvoksende industrialisering i nord kom snart i et motsetningsforhold til jordbruksstatene i sør. Nordstatene ønsket å utvikle industrialiseringen uten forstyrrende konkurranse fra utlandet, derfor ville de ha tollbeskyttelse. Sørstatsgodseierne var interessert i lav toll og få hindringer for handelen, slik at de lett kunne få avtaler som sikret avsetning utenlands av varer de måtte eksportere, varer som bomull og kaffe.

Etter nordstatenes seier i den blodige amerikanske borgerkrigen fra 1860 til 1865 overtok det industrialiserte nord statsapparatet og gjennomførte en rekke endringer i næringslover og -reguleringer til beste for industrien i nord.

Resultatet av at skrankene for den framvoksende amerikanske kapitalisme ble revet ned viste seg snart. Fra 1865 skjedde det en veldig vekst i industri og handel. Men allerede i 1873 slo veksten over i økonomisk krise på grunn av avsetningsvansker for det som ble produsert. Krisetiden holdt seg med fallende og stigende styrke helt til 1898. Nettopp i denne perioden ble grunnlaget for de store monopolers, trusters og kartellers dominering av det økonomiske liv i USA lagt. Mindre selskaper gikk konkurs. Mellom 1880 og 1884 gikk ikke mindre enn 12 000 foretak konkurs årlig. Ved underhåndsavtaler, knallhard utkonkurrering og andre midler ble konkurransen i de enkelte næringsgrener tvunget til opphør. Særlig fikk bankene (f. eks. Morgan, Rockefeller og Carnegie) stadig sterkere grep over hele industrigrener.

Monopoliseringa har seinere fortsatt med uforminsket styrke. Ikke minst den 2. verdenskrig påskyndet denne utvikling. Det er regnet ut at i 1945 kontrollerte 135 selskaper 45 prosent av USA's fabrikker og svarte for en fjerdedel av verdens totale produksjon.

For å karakterisere disse monopolers enorme økonomiske styrke, kan eksempelvis noen av de konserner den førstnevnte av dem har herredømme over opprømmes: Verdens største ståltrust (United States Steel), verdens største trust for elektriske apparater (General Electric), den nest største og tredje største koppertrust i USA (Kennecot Copper, Phelps Dodge), hovedprodusenten av diesel-lokomotiver (Baldwin Locomotive Works), det nest største postordrefirma i USA (Montgomery Ward and Co.), det gigantiske American Telegraph and Telephone Company, et omfattende jernbanenett i USA, flere svære forsikringsselskaper og ikke minst en rekke storbanker (Morgan National City Bank, Guarantee Trust Co., Bankers Trust Co., osv.)

Monopoliseringa har gått videre siden 1952 og samarbeidet mellom monopolgruppene har ganske sikkert blitt ytterligere styrket siden da.

Et sitat sakset fra Arbeiderbladet, Oslo, 13. april 1968,

kan også være klargjørende: »En amerikansk økonom har regnet ut at hvis de store internasjonale selskaper fortsetter sin ekspansjon, vil i 1975 300 av disse giganter kontrollere 75 prosent av den ikke-kommunistiske verdens industrielle aktiva, og de vil i realiteten ha eliminert enhver konkurranse når det gjelder industrielle produkter. Det sier seg selv at med en slik enorm økonomisk makt følger også en enorm politisk innflytelse.» (Erik Nord i kronikk).

Ja, vi kan i sannhet snakke om den amerikanske monopolkapital!

Verdenspolitiet

I 1898 begynte USA å utvide sine besittelser ved «en herlig liten krig» som daværende utenriksminister John Hays sa. Fra det spanske koloniveldet erobret den framstormende amerikanske imperialisme Kuba, Puerto Rico og Filippinene. Også i Asia fantes interesser å stå vakt om. I Kina skaffet USA seg store handelsmessige fordeler og hjalp iherdig til med å slå ned det såkalte bokseropprøret i år 1900.

Denne vellykte imperialistiske politikk ble fortsatt etter den 1. verdenskrig og ved slutten av 2. verdenskrig sto USA fram som verdenskapitalismens ubestritte leder, mens Storbritannia og Frankrike var degenerert til støttespillere i de allianser USA bygde opp til forsvar mot anti-kapitlistiske og anti-imperialistiske folkebevegelser hjemme og ute.

Å gå inn på de utallige amerikanske voldsinvasjoner, infiltrasjoner og kriger som var nødvendig for at USA kunne sikre seg denne posisjon skal vi ikke gjøre. Mer interessant er det kort å ta for seg noen «vellykte» USA-aksjoner i etterkrigstida: I 1953 lyktes CIA (det amerikanske etterretningsvesen) å styrte Mossadeque-regimet i Iran fordi det ville nasjonalisere landets olje for å bedre folkets levestandard. General Zahedi, en nazistkollaborator fra 1. verdenskrig, overtok etter Mossadeque og 3 USA-foretak, en av dem var Gulf Oil, fikk 25 års kontrakt på 40 prosent av oljen i Iran. CIA's leder for dette kuppet var Kermit Roosevelt. I 1960 ble Kermit Roosevelt president for Gulf Oil. I 1954 ville den demokratisk valgte Arbenz i Guatemala nasjonalisere en del av United Fruits plantaser, jord man var i desperat behov for for en moderat jordreform. Hans regjering ble styrtet i et CIA-understøttet høyrekupp. Følgende år ble general Walter Bedell Smith medlem av United Fruits styre. Han hadde vært sjef for CIA da Guatemala-kuppet ble planlagt.

I 1961 kom det beryktede USA-understøttede invasionsforsøk i Pig Bay på Kuba.

I 1965 inntraff fullt opprør i Den dominikanske republikk for å fjerne det despotiske styret som var der og få gjeninnsatt den lovlig valgte president Juan Bosch. USA sendte øyeblikkelig inn 20 000 soldater i landet, det var nødvendig å sikre en for USA-imperialistene fordelaktig sukkeravtale. USA-troppene deltok aktivt på juntaens side mot folket og drepte endog flere lovlig valgte ministre i regjeringa i landet. Den amerikanske «fredsmegler» Elsworth Bunker jr., var naturlig nok styremedlem i National Sugar Refining Company, presidentens nære rådgiver Abe Fortas hadde sittet i 19 år i styret for Sucrest Company som importerte melasse fra Den dominikanske republikken. USA's reisende ambassadørs bror, Roland Harriman satt i styret for National Sugar.

En lakei for imperialismen.

I Hellas lå amerikanske krigsskip klar under kuppet 21. april 1967. At kuppmakerne både under og etter kuppet har fått støtte av USA er det nå knapt noen som lenger tør benekte. Resultatet av kuppet var at 200 fagorganisasjoner ble oppløst, og deres eiendommer, arkiver og bankkonti ble beslaglagt. Straks etter kuppet rykket USA-konserner som First National City Bank, Arthur D. Little, Dow Chemical og Goodyear inn i Hellas som nå hadde fått et særdeles investeringsvennlig klima. (Arbeiderbladet, 1/3 1968).

I tillegg støtter USA en rekke despotiske stater på ymse vis – det skulle være nok å nevne Filippinene, Haiti, Portugal, Argentina, Sør-Korea, Indonesia, Liberia, Columbia og Spania.

Det er mange grunner til at den amerikanske monopolkapital bygger opp et verdensomspennende økonomisk imperium, at de fører en imperialistisk politikk.

Krisene i slutten av forrige århundre viste at de amerikanske storbedrifter trengte nye steder å få avsatt varene sine for å unngå nye ødeleggende kriser. Etter hvert som de lettest drivverdige og derfor mest profittbringende naturressurser i USA også ble oppbrukt falt det naturlig å kaste øynene på mer profittable naturressurser i andre land. Dette var hovedbakgrunn for USA-imperialismens første skritt på vei mot undertrykkelse av størstedelen av jordens befolkning.

Men også andre faktorer tvinger USA's monopolkapitalister til å føre en imperialistisk politikk. En av disse faktorer er mangelen på råstoff. En komite, Materials Policy Commission, nedsatt av president Truman uttalte følgende: »Ved århundreskiftet produserte USA omtrent 15 prosent av disse råvarer (alle råvarer unntatt gull og levnetsmidler) enn hva hjemmeindustrien kunne forbruke. Dette overskudd forandret seg omkring 1950 til et underskudd idet USA da forbrukte 10 prosent mer enn hva hjemmeindustrien kunne klare å dekke. Holder tendensen seg fram til 1975, vil det totale underskudd på råvarer for industrien komme opp i omkring 20 prosent.

En del av disse råvarer, de såkalte strategiske råvarer, er av avgjørende betydning for landets krigspotensial. Og disse råvarene som er så vesentlige for monopolkapitalens krigsmaskin kommer nettopp fra Latin-Amerika og Asia.

Profitten (fortjenesten) av USA-imperialistenes investeringer i utlandet utgjorde i 1950 10 prosent av de totale profitter i USA's industri og i 1965 hele 25 prosent. (Henry Magdoff: Economic Aspects of US Imperialism, Monthly Review, nov. -66)

Således er utenlandsinvesteringene nødvendige for at aksjeeierne i USA skal kunne opprettholde sitt luksusliv, uten disse profitter vil USA's næringsliv bli styrtet ut i en krise.

De fleste utbyttede land er i dag fullstendig avhengige av eksport av et eller noen få råstoffer eller produkter og et prisfalp på dette (disse) kan bety økonomisk ruin for landet. Disse råvarepriser bestemmes monopolkapitalister imellom på børsene i NEW York, London, Zürich osv. Samtidig er disse monopolers manipulasjoner med produksjon og priser den vesentlige årsak til stadig forringelse av råvareprisene. De utbyttede lands priser for sine råvarer faller således stadig mens de til gjengjeld må kjøpe monopolkapitalistenes produkter som stadig stiger i pris. En mer effektiv og systematisk utplyndring kunne ikke en gang den klassiske kolonialisme prestere.

De amerikanske monopolkapitalister har felles interesse overfor folkene rundt om i verden. Monopolkapitalistene har interesse av at lønnsnivået er lavt, av at ethvert forsøk på å endre imperialistisk dominans slås hardt og effektivt ned. De har felles interesse av å utnytte billigst mulig arbeidskraft mest mulig effektivt. Dette vil sikre dem størst mulig profitt. Samtidig har de innsett at en hard priskonkurranse dem imellom bare vil skade dem alle. F. eks. oljemonopolene har derfor avtaler seg imellom som sikrer dem alle en høy utsalgspris på bensin og andre oljeprodukter. Det er utregnet at denne høyere utsalgspris bare for Norges vedkommende har sikret monopolene med de amerikanske i spissen, en ekstraprofit på 600 millioner kroner i 1960-åra.

SAMARBEID OG KAPPESTRID

Men samtidig som imperialistene står sammen som en felles monopolistisk blokk mot verdens folk, eksisterer det også klare motsetningsforhold mellom dem. De fører en innbitt kamp seg imellom for å sikre seg de beste råvarekilder, den billigste og beste arbeidskraft, de mest profitable investeringsmuligheter. Denne innbyrdes kamp er den vesentlige årsak til at monopolene blir stadig større, enten ved at de går sammen til felles beste, ved at de utkonkurrerer mindre foretak eller ved at de, med de midler de har, sørger for å hindre nyetableringer. De som blir liggende i bakevjen i denne innbyrdes kamp slettes av kartet. De mest profitable monopolene suger til seg den ledige kapital (siden de forrenter denne best). De oppsamler stadig mer kapital og blir på denne måten i stand til å øve sterkest påtrykk på statsapparatets økonomiske politikk og anvende denne politikk til sitt eget beste. Det er ingen tilfeldighet at amerikanske forsvarsministre etter krigen konsekvent har kommet fra toppskiktet i de største amerikanske monopolene (Charles Wilson, General Motors, — Neil McElroy, General Electric og Chrysler Co., — Robert McNamara, Ford).

Således kjemper monopolene seg imellom for å overleve, for å sikre at de ikke kommer i bakleksa når det gjelder å skaffe seg nytt produksjonsutstyr, nye patenter, nytt tilslag av råstoffer osv., og denne kampen er det verdens folk som

får unngjelde for gjennom stadig mer brutal og bestialsk undertrykkelse.

Vi ser således at USA-imperialismen er en naturlig og nødvendig følge av det økonomiske system i USA selv. Dette fordi

- a. For å overleve trenger USA's monopolkapital markeder for salg av sine varer.
- b. For å overleve trenger USA's monopolkapital råstoffer fra andre land.
- c. For å kunne opprettholde sine høye profitttrater må USA's monopolkapital skaffe seg investeringsmuligheter i andre land.
- d. USA-imperialismen trenger den billige arbeidskraft i de utbyttede land.
- e. Etablering i en rekke land byr på en hel rekke skattemessige og avskrivningsmessige fordeler.
- f. Dirigering av næringslivet i andre land byr på fordelene av å kunne kjøpe råstoffer billig og selge egne ferdigvarer dyrt.
- g. Den enkelte monopolkapitalist tvinges til å bli imperialist for ikke å bli satt utenfor av andre monopolkapitalister.

(Disse punktene kunne forfleres, samtidig er det flere av dem som er nøye sammenfiltret i hverandre.)

"Anta at vi tapte Indo-Kina"

Hver gang USA-imperialismen går til væpnet undertrykkelse av folk som har gjort opprør, skjer det under en stormflod av svadauttalelser om forsvar av den »frie» verden, beskyttelse av et folk som utsettes for kommunistisk aggresjon osv. Mer sjelden kommer den virkelige grunn for invasjonen klart fram, USA-imperialismens behov for å holde fast på og/eller utvide sitt økonomiske imperium. Allikevel, noen gullkorn har sluppet ut av munnen på undertrykkerne.

I 1953 kom Eisenhower med en senere så berømt uttalelse. Da sa han åpent: »Dere har hørt krigen i Indokina beskrevet som en følge av den franske kolonialisme og av at Frankrike har unnlatt å behandle den innfødte befolkning anstendig. På den annen side har dere hørt krigen blitt beskrevet som en krig mellom kommunister og andre elementer i Sørøst-Asia, men dere har uklare forestillinger om området der krigen finner sted, Laos, Kambodsja eller andre innblandede land. Dere vet virkelig ikke hvorfor vi er så ivrige etter den sørøstre del av Asia? — La oss anta at vi tapte Indokina. Dersom dette skulle skje ville atskillige ting inntreffe. Den malaiske halvøy ville bli vanskelig å forsvare. Det tinn og det wolfram som kommer derfra, som vi setter slik pris på, ville ikke lenger komme. Dere forstår at denne reaksjon må stoppes, og at den må stoppes nå. Det er dette vi forsøker å gjøre. — Så når vi hjelper franskmennene med 400 millioner dollars i deres krig, er dette ikke et program for å gi bort penger. Vi forsøker på den billigste måten å hindre det som ville ha den mest katastrofale virkning for USA, vår sikkerhet, vår maktstilling og mulighetene til å utnytte det vi trenger fra det indonesiske territorium og fra Sørøst-Asia.»

De rikdommer som kan utnyttas av USA i Vietnam spiller selvsagt ingen underordnet rolle. Landet er et betydelig operasjonsfelt for den amerikanske økonomiske utbyttingen. »Business Week» skrev 12. juni 1965: »Få land i verden virker i dag mindre attraktive for investeringer enn det krigsherjede Sør-Vietnam. Men en forbausende stor aktivitet finner sted der. I de siste 5 år ble det investert for 100 millioner dollars der, og dersom president Johnson får sin vilje, kommer stadig flere amerikanske selskaper til å søke dit.»

For å rydde veien for de profittsøkende kapitalister, sendte det amerikanske handelsdepartement ut en undersøkelseskomisjon, som besto av 2 kongressmenn og 6 kapitalister. En av dem sa om de fordeler de fant: »Svært lav pris på arbeidskraft, et klima som gjør investeringer lønnsomme innen en maksimumsperiode på 5 år. Altså betydelige investeringsfordeler for den driftige forretningsmann.»

Standard Oil er et av de amerikanske selskapene som har vært med i Vietnam fra begynnelsen. Og man har uttalt sin begeistring for samarbeidsviljen mellom den amerikanske og den sør-vietnamesiske »regjeringen». De amerikanske selskaper som driver i Sør-Vietnam nyter mange fordeler og garantier. Man får 3–5 års skattefrihet av den sør-vietnamesiske junta, som også betaler halvparten av de undersøkelsene som foretas før investeringene. Man får fritt utføre kapital og profitt og har en garanti mot nasjonalisering på 15 år. Den amerikanske regjering på sin side garanterer 100 % mot en hel rekke risikomomenter, og 75 % på en rekke andre. Kreditt tilbys også på fordelaktige vilkår.

Disse sitater skulle kunne anskueliggjøre hvorfor USA-tropper i dag har okkupert deler av Sør-Vietnam og nå har rykket inn i Kambodsja for å nedkjempe folket der.

Men den direkte økonomiske interesse som den amerikanske monopolkapital har i Sørøst-Asia er ikke alene forklaring på amerikanernes massive militæroppkladding i området. Særlig en annen faktor er viktig, den totale endring i den politiske og strategiske balansen som inntraff i slutten av 50-åra i og med det tiltagende samarbeidet mellom USA's og Sovjets ledere, samt Kinas overtagelse av Sovjetunionens rolle som de revolusjonære frigjøringsbevegelsenes påliteligste støtte og forsvar. Det er også viktig å understreke at ved kommunistenes seier i folkekrigen i Kina i 1949 mistet USA-imperialistene et meget viktig område for utbytting, de mistet de enorme arbeidskraftressurser og råstoffkilder i dette landet — et tap som de ikke har akseptert som endelig. Derfor har de amerikanske imperialistene konsentrert halvparten av USA's flåte og en tredjedel av landstridskreftene i Asia og Stillehavsområdet, dit også brorparten av flyene har blitt forlagt. Dette innebærer at den amerikanske militærpolitikken hovedstøt har vendt seg fra Europa, Atlanteren og Sovjetunionen mot Stillehavet og Sørøst-Asia.

AVVIS OG BEKJEMP ALL IMPERIALISME!

I dag er USA-imperialismen hovedfienden til verdens revolusjonære folk. Men det er viktig ikke å glemme at også andre imperialistiske land deltar i utplyndring av naturressurser og arbeidskraft. Den franske og britiske imperialismen er på relativ tilbakegang. Samtidig blir det stadig tydeligere at Sovjet-lederne i den siste tiden har slått inn på en imperialistisk politikk, de er sosialister i ord, men imperialister i handling. Dette har vist seg f. eks. gjennom Sovjets levering av råstoff (magnesium) til napalmbombe-

Verdenspolitiet i Vietnam.

produsenten Dow Chemical (Chemical and Engineering News 20/2-67), og stål til Saigon-juntaen via det sovjetbygde jernverket i India, Hindustan Steel Limited (AFP 27/6-69), ved å støtte det fascistiske regime i Indonesia med våpen, ved stor økonomisk »hjelp» til det reaksjonære regimet i Malaya, ved intenst arbeid for å bedre forholdet og få økonomisk innpass hos USA-forbundsfeilen i Vietnam, Thailand, ved å gi »u-hjelp» til Burma, ved åpenlyse tilnærminger til Chiang Kai-shek-regimet på Formosa og gjennom invasjon av Tsjekkoslovakia nylig.

Vi ser således at Sovjet-lederne faktisk bidrar til å øke presset på det sør-vietnamesiske folket ved å støtte oppunder dette folks fiender.

En nærmere analyse av Sovjet-ledernes politikk, deres rolle i Vietnam, er gitt i Solidaritetskomiteens studiesirkel, trinn II (kr. 5,-) hvor det er gitt en lengre og grundigere oversikt over sosial-imperialismen enn vi har kunnet gjøre i denne artikkelen med hovedvekt på USA-imperialismen.

Det kan ikke herske tvil om at USA-imperialismen er verdens folks største fiende. Det må derfor være en hovedoppgave for det anti-imperialistiske arbeid her i Norge å bekjempe den amerikanske imperialismen. Men det er også viktig å bekjempe de som bidrar til å øke presset mot det vietnamesiske folket ved å levere råstoffer til amerikansk krigsindustri og ved støtte til andre reaksjonære regimer i Sørøst-Asia. **Bekjemp USA-imperialismen!**

Kilder:

Solidaritetskomiteen for Vietnam: Studiesirkel trinn II,
DFFG: Studiesirkel om Vietnam,
Vietnambulletinen nr. 1/70, s. 12–13,
E. Mandel: Marxist Economic Theory, Vol. II (Merlin Press, London, 1968), s. 403–406, 411–423, 448–476,
Orientering 7/6-69,
Chemical and Engineering News 20/7-67,
AFP 27/6-69,
Aftenposten 23/6-69
Neue Zürcher Zeitung 15/9-68
Victor Perlie: The Vietnam Profiteers, New York 1966,
Business Week 12/6-69,
V. I. Lenin: Imperialismen som kapitalismens høyeste stadium, Elan 1969,
Aschehougs Verdenshistorie bind V, s. 96–113, Oslo 1955,
Ellen Brun: Kapitalisme er et verdenssystem, Zenit 3/1967,
Bo Gustafsson: USA's imperialism. Vietnambulletinen 1968,
Arbeiderbladet 13/4-68, 1/3-68,
Henry Magdoff: Economic Aspects of US Imperialism, Monthly Review, nov. 1966.

og gjorde Sør-Korea til en viktig base for en kommende storkrig. I dag har USA 55 baser i landet og 55 000 USA-soldater.

USA-imperialistene satset nå kreftene sine i Sørøst-Asia og spesielt i Vietnam i håp om å få den innfallsporten til Kina som de trenger. I Vietnam har USA i dag ca. 450 000 mann stasjonert, og av de 16 større basene som er opprettet, er f. eks. Cam Ranh Bay dimensjonert ikke bare for Vietnamkrigens behov, men også for den planlagte krigen mot Kina. I Thailand har de 7 større baser, der Utapao-basen og dyphavshavnen i Sattahip er bygd for større kriger enn den lokale krigen i Thailand.

Mer enn halvparten av USA's militære hjelp til satellittstater gikk allerede i 1964/65 til Sørøst-Asia, og i 1970/71 beregnes mer enn halvparten av USA's «u-landshjelp» til å gå til «Sør-Asia» og Vietnam. I dag er 75 pst. av samtlige USA-tropper stasjonert utenlands, av disse er 900 000 mann i Øst-Asia. Dette er fakta som viser at USA innretter sin strategi på Kina. Og årsaken til dette er både at Kina har kastet av seg det imperialistiske åket og at Kina støtter en rekke frigjøringsbevegelser.

SØRØST-ASIA I BRENNPUNKTET

Vi kan nå slå fast de viktigste trekkene i situasjonen i Sørøst-Asia. Folket i Vietnam går i første frontlinjen mot

Bare folkekrig vil gi seier for Indo-Kinas folk!

Siden Lon Nol og Sirik Matak's militærklykk kom til makta den 18. mars, har den hatt store vanskeligheter med å konsolidere seg. Kambodsjas folk har reist seg over hele landet. Sjøl ikke USA-imperialismen som har kommet det dødfødte regimet til unnsetning, har greid å vinne verdensopinionen for sin urettferdige sak.

Ikke en gang Nixons egen utenrikskomite ville støtte Kambodsja-aksjonen!

I en slik tid hvor USA-imperialistene befinner seg i en ekstremt isolert stilling, er det at all slags «statsmenn» og «politikere» står fram og prøver å rettferdiggjøre USA-imperialismens krigspolitikk. Dette skjer sjølsagt i en tilslørt form. Et framtrede eksempl her er forslaget om «en ny Geneve-konferanse».

I april la den franske regjeringa fram et slikt forslag. På en pressekonferanse i Paris, svarte PRR's utenriksminister og leder av PRR's forhandlingsdelegasjon til Paris-forhandlingene, Mme Nguyen Thi Binh, følgende:

«PRR mener at når det gjelder Vietnam-problemet har vi Paris-forhandlingene som begynte for ett år siden. Vi la fram vår allmenne løsning i ti punkter for et år siden. Om USA virkelig ønsker å finne en fredelig løsning på Vietnam-krigen, så bør den svare på dette logiske og fornuftige forslaget.

Når det gjelder Laos så finnes det en Geneve-avtale fra 1962 og Laos Patriotiske Front la nylig fram et forslag i 5 punkter som krever at de amerikanske bombetoktene og intervensjonen i Laos opphører øyeblikkelig og at det laotiske folket får lov til å ordne sine egne indre anliggender uten utenlandsk innblanding.

Angående Kambodsja så har statsjefen Norodom Sihanouk krevd at USA gjør slutt på sine angrep mot landet og respekterer dets suverenitet og nøytralitet. For at det skal finnes en løsning på disse tre spørsmåla, må USA innstille sin aggresjonspolitikk og la folkene i hvert land få skjette sine egne problem.

Vi anser at den franske regjeringas forslag under disse forhold ikke kan bidra til å løse disse problem.»

USA-imperialistene. I Laos og Thailand har USA-imperialistene tropper og driver med hjelp av de innenlandske reaksjonære klassene en krig som likner den «spesialkrig» som tidligere ble ført i Vietnam. Proletariatet og bøndene har i forbund med store patriotiske grupper reist folkekrig mot imperialistene og deres marionetter, og kampen utvikles i gunstig lei. I Malaya, Burma og Indonesia føres en væpna kamp mot de innenlandske reaksjonære klassene – kompradorborgerskapet, godseierne og byråkratkapitalistene – som representerer og hjelper imperialistene. Kampen i disse landene føres under ledelse av kommunistpartier og har allerede mobilisert bønder, arbeidere og nasjonalt demokratiske grupper mot undertrykkerne.

I Sørøst-Asia er den væpna kampen mer framgangsrik enn i noen annen del av verden. Ikke noen steder har folkekrigen fått et slikt omfang.

Sørøst-Asia er i dag brennpunktet for de undertrykte folkenes kamp mot USA-imperialistene. Når kjeden sprengs av folkene i denne delen av verden, letter det kampen andre steder i verden. Det er derfor USA-imperialistene frykter sitt kommende nederlag i Vietnam. Det er av disse grunnene det er så viktig i dag å støtte folkene i Vietnam og hele Sørøst-Asia. Det er den beste støtten til alle undertrykte folks kamp.

Dette er en klar holdning og den deles også av Nord-Vietnams regjering, Laos Patriotiske Front, prins Sihanouk, Folkerepublikken Kina, Korea og en del andre land. Med andre ord: USA må innstille alle sine krigsmanøvrer og bombetokter, sin innblanding i Kambodsja osv., for det kan bli tale om noen form for forhandlinger. Man kunne samtidig spørre seg – hvor ærlig er det egentlig ment fra amerikansk hold med en slik «Geneve-konferanse», når de tidligere bare har sabotert liknende avtaler? Sjølsagt er hensikten bare å bedra verdensopinionen på ny og «legalisere» krigsforbryterjuntaen i Phnom Penh.

Ingen knep vil stoppe Indo-Kinas folk!

Ovennevnte uttalelse fra PRR er klar, likevel våger Sovjet-lederne som sier seg å ville støtte Indo-Kinas folk, å si at «bare en ny Geneve-konferanse kan føre til en riktig løsning og avspenning på den indo-kinesiske halvøya» (viseutenriksminister Yakov Malik, 16. april). Og ikke bare det – Maliks «forslag», som uttalelsen var en del av, fanget umiddelbart USA-imperialistenes interesse. Den 20. april sa Nixon at han hadde «fattet Sovjets viseutenriksminister Maliks siste uttalelse med stor interesse, når det gjaldt muligheten for en ny Geneve-konferanse om Indo-Kina.» I følge den vestlige pressa ble det meldt at «regjeringkretser i Washington, Paris og London med en gang ga uttrykk for

interesse og optimisme over den russiske reaksjonen.» Den amerikanske utenriksminister William Rogers ønsket forslaget «velkommen» og ba om ytterligere «oppklaringer og utredninger», mens U Thant — som på amerikanske instruksjer alt har sendt «FN-observatører» til Kambodsja til tross for Sihanouks mange protester — sa at han var svært «positiv» til forslaget. Det må også her nevnes Lon Nol-juntaens nye menn i FN som viste stor interesse i denne sammenhengen.

Sovjet-lederne er støttespillere for USA

Sovjet-lederne pleier alltid å passe på å si at de støtter kampen mot imperialismen osv. Men når det kommer til stykket er de enten inkonsekvente i sin støtte, eller så gir de ingen støtte i det hele tatt til folkenes kamp. Selvfølgelig gikk ikke forslaget om en ny Geneve-konferanse igjennom, fordi det ble så kraftig avvist av frigjøringsbevegelsene i Indo-Kina. Da USA rykket inn i Kambodsja, ble Sovjet-lederne, hvis holdning til Kambodsja-spørsmålet det for alvor begynte å herske utbredt tvil om, nødt til å la Kosygin rykke ut med en «pressekonsferanse». På denne pressekonsferansen kom som ventet Kosygin inn på hendelsene i Indo-Kina, men uttalelsene hans inneholdt få direkte utfall mot USA-imperialismen og talen hans ble på vestlig hold regnet som utpreget «moderat».

Det hører også med til dette eksemplet på samarbeidet mellom USA og Sovjet, at kursen falt kraftig på børsen i New York da det ble kjent at Kosygin skulle holde en tale om Indo-Kina, men etterpå steg alt til det normale igjen.

Verken Nixon, Lon Nol eller Kosygin kan i dag stanse den flodbølgen av revolusjonær frigjøringskamp som i dag feier over den indo-kinesiske halvøya. Folkekrigen har brakt USA-imperialistene ut i det mest håpløse ufore og folkekrigen vil også en gang i en ikke altfor fjern framtid legge USA-imperialismen grava!

De kinesiske lederne har gitt Indo-Kinas folk sin fulle støtte. Bildet viser Sihanouk sammen med Formann Mao i Peking 1. mai.

Et amerikansk produkt

Vietnam var en fransk koloni fram til 1954. Da ble franskmennene beseiret av den vietnamesiske frigjøringsfronten Viet Minh med Ho Chi Minh som leder. Ved de fredsforhandlinger som fulgte i Geneve etter det franske nederlaget, ble det bestemt at Vietnam midlertidig skulle deles. I løpet av to år skulle det holdes allmenne valg over hele landet og Vietnam ville dermed gjenforenes.

Valget ble stoppet av USA. USA hadde viktige strategiske og økonomiske interesser av å bli i Vietnam. De visste at Viet Minh ville vinne valgene. De visste også at Viet Minh ikke ville tillate USA noen innflytelse i Vietnam. Derfor satte USA inn en marionette-regjering i Sør-Vietnam, med Ngo Dinh Diem som leder. På det viset skaffet USA seg ledelsen i Sør-Vietnam uten å opprette en amerikansk administrasjon. Franskmennene hadde styrt Vietnam ved hjelp av en fransk koloniadministrasjon. USA's kontroll ble indirekte. Den ble *ny-kolonialistisk*.

Under Diems tid som regjeringssjef i Saigon startet den blodige jakten på motstandsfolk og minoriteter. Byorganisasjonen ble ødelagt og jorda ble tatt fra bondene. I 1960 ble FNL opprettet for å befri Sør-Vietnam fra Diems og USA's terror.

I 1965 ble det innledet en ny fase i USA's krig i den såkalte «lokale krigen» i Sør-Vietnam og i angrepskrigen mot Nord-Vietnam. Gjennom en massiv innsats fra amerikanske

soldater ble krigen amerikanisert. Samtidig økte terrorbombingen av Nord-Vietnam. Til denne strategi trengte USA nye marionetter i Saigon.

Bak de ulike kuppene etter Diems fall fantes det to menn som ved hjelp av USA tok makten i Saigon i 1965. Det var generalene Nguyen Cao Ky og Nguyen Van Thieu. I juni utnevnte de seg selv til henholdsvis statsminister og for mann i «nasjonalkomiteen». Disse generalene leder fremdeles juntaen i Saigon.

Den amerikanske journalisten Neil Sheehan har beskrevet generalene: «De er de vietnamesere som forener det dårligste ved to kulturer, mandarinenes fordringsfullhet og staheten hos de franske kolonioffiserene og administratorene. De sier til amerikanerne det de tror amerikanerne vil høre.» (A. M. Schlesinger: The bitter Heritage, s. 112.)

Nguyen Cao Ky har utenlands gjort seg mest bemerket ved å uttale: «Jeg har bare ett idol: Hitler.» Som alle andre av USA's marionetter i Saigon har Ky tjent de franske kolonialistene. Han var løytnant i det franske flyvåpenet. Han er utdannet militært både i Frankrike og USA. Under Diems tid var han oberst. Ky har alltid vært en av de verste haukene i Saigon. Han ga personlig ordre om terrorangrepene mot en by i Kontum på høyplatået Tay Nguyen den 2. april 1964 da 60 tonn bomber ble sluppet. Liksom

Diem slo han hensynsløst ned all opposisjon. Han forbød utgivelse av aviser. Om opposisjonen sa han: »Jeg har tenkt å skyte ned alle mine politiske fiender.»

Nguyen Van Thieu har akkurat som Ky prøvd å satse på den sikreste hesten. Han begynte sin lakeitjeneste under franskmennene og gjorde karriere i den franske hæren. Han steg i gradene under Diem. I 1964 var han vise-forsvarsminister. Thieu har hatt det lettere enn Ky med å tilpasse seg USA's ønsker, og i maktkampen mellom generalene har han stått som juntaens sterke mann. Han er nå president med Ky som visepresident. Nixon har kalt Thieu »en av verdens fire eller fem fremste statsmenn»!

Gjennom diverse manøvrer har Ky's makt minsket, og i Saigon finner vi siden august 1969 statsminister Tran Thien Khiem. Liksom de andre i tremannsligaen Thieu-Ky-Khiem har han tjent både franskmennene og Diem. Han sto blant annet fram og kalte seg Diems fostersønn. Det hindret ham ikke fra å spille en aktiv rolle i mordet på sin fosterfar ved kuppet i 1963.

Etter en kort tid i regjeringen i 1964 ble han sendt til USA og siden til Taiwan som ambassadør. I 1968 hentet Thieu ham hjem og gjorde ham til innenriksminister. Han fikk til oppgave å rense ut Thieus fiender av administrasjonen. I det amerikanske reaksjonære tidsskriftet Newsweek er han blitt kalt USA-ambassadens yndling

Det er denne juntaen USA nå har gitt i oppdrag å »vietnamisere» krigen, det vil si å overta USA-armeens oppgaver. Det er en oppgave som den alltid så optimistiske Ky tror de skal klare innen utgangen av 1970

I november forbød Thieu ordet »vietnamisere» med den begrunnelsen at det antyder at det var amerikanerne som begynte krigen og som hele tiden har dirigert den og at kampene overlates vietnamesere. Som erstatning for ordet »vietnamisering» foreslo han en forklaring som omfattet 76 ord.

Skulle det nå være noen tviom at Norge må bryte alle forbindelser med denne amerikansk-produserte militær-klikken?

PRR 1 år

Frigjøringskampen ble organisert da FNL ble dannet 20. desember 1960. Men motstanden mot USA-imperialismens aggresjon hadde tatt til tidligere.

Allerede i 1950 deltok 500 000 Saigon-innbyggere i en demonstrasjon mot tre krigsfartøyer fra USA som hadde ankret opp på Saigons havn. Dette var midt under krigen mot de franske kolonialistene, som på denne tiden ennå ikke var beseiret.

Etter det franske nederlaget i 1954, innsatte USA-imperialistene sitt marionettregime under Ngo Dinh Diem som førte en grusom terror mot folket. I løpet av 50-tallet forekom det flere opprør mot Diem – ofte ledet av buddhister. Bare med store vanskeligheter og med terror kunne Diem-regimet hindre at opprørene utviklet seg til en landsomfattende frigjøringskamp.

Kampen ble landsomfattende da FNL ble opprettet, og da FNL opprettet Frigjøringshæren i mars 1961. Da hadde det USA-støttede regimet i løpet av tidsrommet 1954–60 myrdet 77 500 personer og fengslat 527 000.

Derfor krever vi brudd med Saigon

Nye bøker

»Hon Dat», Anh Duc, 1969. roman, 347 sider. Om heltemodige geriljakjempere i Sør-Vietnam.

»The Year 1968», Vietnamese Studies nr 22, 355 sider.

»Laos and the victorious struggle of the Lao People against US-neo-colonialism», Phuomi Vangvichit. 1969. 228 sider med bilder, nye dokumentasjoner om Laos.

»Vietnam Peoples War has defeated US War of Destruction», Vo Nguyen Giap. 76 sider.

»Role of the Vietnamese Working Class and Tasks of the Trade-Unions at the Present Stage», 61 sider.

»Traditional Vietnam», Vietnamese Studies nr 21. 156 sider. Historisk om Vietnam.

Bestill fra Solidaritetskomiteen for Vietnam.

fra Vietnam

Frigjøringshæren vant hurtig folkets tillit, og i løpet av 2 år var 80 prosent av landsbygda befridd. Seinere har denne hæren fullstendig tatt det militære initiativet fra USA-imperialistene. I 1968 og 1969 er de aller største seirene blitt vunnet gjennom store offensiver.

Frigjøringskampen har også vunnet politiske seire. Til tross for sine militære tap har USA-imperialistene – nå med Nixon i spissen – fått store deler av verdensopinionen, medregnet den amerikanske, imot seg. Det er grunnen til at de er blitt tvunget til å slutte den ubegrensede bombinga av Nord-Vietnam og nå snakker om »vietnamisering» av krigen og tilbaketrekking av USA-tropper. (I virkeligheten har USA i 1969 intensivert overfallskrigen gjennom økt bombing og økt giftspredning.)

Men soldatene i Saigon-hæren, som skal ta over USA-hærens oppgaver, er åpenbart ikke blitt overbeviste av USA's og Saigon-juntaens propaganda ettersom ca. 30 prosent deserterer hvert år.

Til og med økonomisk og sosialt har frigjøringskampen under FNL's ledelse vunnet stor framgang. Fram til 1965 var 2 millioner av Sør-Vietnams 3 millioner hektar dyrket

6.—8. juni 1969 kom en folkekongress sammen i et befridd område i Sør-Vietnam. Det var 88 delegater fra FNL, Alliansen for Nasjonale Demokratiske og Fredelige Krefter og 21 andre sør-vietnamesiske organisasjoner. Folkekongressen opprettet Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering (PRR). Vedtaket var et stort steg på veien til landets endelige frigjøring og et resultat av de store politiske og militære seirene tidligere i frigjøringskampen.

jord blitt fordelt til bøndene. Og 270 000 hektar ble oppdyrket i de befriddene områdene. Gjennom »grupper for gjensidig hjelp» har det lyktes å øke avlingene — tross USA's økende giftkrig.

Samtidig har FNL bygd ut undervisninga og sykehuset i de befriddene områdene.

Alt dette i motsetning til USA's Saigon-junta som på 50-tallet tok fra bøndene jorda deres og delte den ut til storgodseiere, og som med USA's dollar-»hjelp» hadde skapt en økonomisk krise med massearbeidsløshet og senket innenlandsk produksjon og en inflasjon som i tidsrommet 1953—65 fikk pengeverdien til å synke en tredjedel.

I de befriddene områdene er en sivil forvaltning blitt bygd opp. Den bygger på lokalt valgte byråd slik ordningen var for Diem i 1956 erstattet byrådene med egne tjenestemenn.

På provinsnivå er det dannet revolusjonære folkekomiteer. Den første ble dannet i Thua Thien-Hue i februar 1968 under Tetoffensiven.

Folkelig revolusjonær makt er nå blitt opprettet i 41 provinser og steder, i 150 distrikter og i 1300 av Sør-Vietnams 1600 byer.

Med dette som bakgrunn møttes FNL og Alliansen (som ble dannet etter Tet-offensiven) til en forberedende konferanse 23. mai 1969 for å ta opp spørsmålet om en provisorisk revolusjonær regjering. På folkekongressen som representerte en majoritet av Sør-Vietnams folk, ble PRR innsatt 8. juni.

Denne regjeringa — den eneste virkelige representanten for Sør-Vietnams folk — har fått diplomatisk anerkjennelse av over 30 stater i Asia, Afrika, Latinamerika og Europa.

Politiske studier er en viktig del av frigjøringskampen.

Men ikke av den norske regjeringa, som nekter å bryte med Saigon-juntaen. »Vår» regjering har tvert imot knyttet enda sterkere band med quislingene i Saigon. Tillatelsen til å opprette et »informasjons»-kontor i Norge viser dette med all tydelighet.

Den stilling som den norske regjeringa har tatt i dette spørsmålet, er stikk i strid med det standpunkt som majoriteten av det norske folket har, og den bryter fullstendig med interessene til det kjempende folket i Vietnam. Derfor må vi stille dette kravet til regjeringa:

ANERKJENN PRR!

USA-imperialismens folkemord

Presse og kringkasting i Norge har trofast fulgt USA-imperialistenes propaganda og framstilt mas-sakren i Song My som en engangs foreteelse i USA's angrepskrig mot det vietnamesiske folket. Karakteristisk er også forsøkene på å skyve skylden over på enkelte soldater, og USA-imperialistenes forsøk på å spille forferdet og opprørt og frasi seg et hvert ansvar for det inntrufne. For å avsløre denne falske holdningen, framlegges med dette en del fakta om USA's brutale angrepskrig i Vietnam — en krig som USA-imperialistene har det fulle ansvar for og som best kan karakteriseres som folkemord.

TERRORBOMBING

Den systematiske bombinga av Nord-Vietnam (DRV) startet 7. februar 1965 og hadde to hovedformål: ødelegging av økonomiske sentra i Nord-Vietnam og utsletting og demoralisering av befolkningen. Bombingens ekstreme karakter både i nord og sør kan best illustreres ved følgende tall: Total tonnasje av bomber over Nord-Vietnam, 5/8 1964 til 1/11 1968: 1 000 000 tonn. *Total USA-bombing i Sør-Vietnam i 1969 alene 1 200 000 tonn.* Dette betyr at da USA-imperialistene ble tvunget til å slutte bombinga i nord, intensiverte de den i sør. Bare i 1969 alene ble det sluppet mer bomber i Sør-Vietnam enn på fire år i Nord-Vietnam. U. P. I-tall for den totale bombing av hele Vietnam fram til juli 1968: 2 500 000 tonn. Total bombing av Vietnam fram til begynnelsen av 1970 blir da ca. 4 000 000 tonn. De alliertes bombing under hele den andre verdenskrig: 2 000 000 tonn.

I løpet av Vietnamkrigen har altså USA-imperialistene sluppet flere bomber over Vietnam enn de allierte gjorde totalt i løpet av hele annen verdenskrig.

Giftige kjemikalier spres over store områder fra amerikanske fly.

EKSEMPLER PÅ TERRORBOMBING:

Den 29. januar 1967 ble Dinh Tan kommunen bombet med 50 bomber. 51 mennesker ble drept og 53 alvorlig såret.

Spedalskyskehuset Quinh Lap ble bombet 6. mai 1966. 34 drepte og 30 sårete. I alt er sykehuset blitt angrepet 39 ganger mellom 1965 og 1966.

Kl. 7.30 den 27. september 1969 svepte fire jetplan inn fra havet og slapp fire CBU-bomber (ca. 2400 splintbomber) over småskolen i Ha Fu. 33 skolebarn i alderen åtte til tolv år ble drept og ytterligere 28 skolebarn og 2 lærere ble såret.

Dette er tre eksempler på terrorbombing over Nord Vietnam. Ingen av stedene ligger i nærheten av militære anlegg. Mangfoldige eksempler kunne nevnes, og det samme er i ferd med å gjenta seg i dag.

-en dokumentasjon

Kaptein Charles N. Tanner, nå krigsfange i Nord Vietnam etter at hans fly ble skutt ned, beskriver hvordan massemordene på sivile forberedes og gjennomføres:

»Etter å ha valgt ut steder som offer, tas flyfoto av disse områdene og nøyaktige undersøkelser gjøres. Ytterligere rekognosering utføres i dagslys for å fastslå målene for bombingene.

Ved midnatt når folk sover, kommer de amerikanske flyene i laveste høyde for å unngå radar og slipper først vanlige bomber og trykklufsbomber over det tettbefolkte området uten varsel. . . .

Det andre angrepet utføres med napalm. Dette forårsaker brann, og menneskene som har reddet seg i tilfluktsgrøper, må prøve å finne beskyttelse utenfor disse.

Da gjennomføres et tredje angrep med CBU-(splint)-bomber.

Jeg har gjennomført 95 oppdrag og dette er den metode vi alltid anvender.» C. N. Tanner har også forklart at man ved rekognoseringer helt og holdent kan identifisere sykehus, skoler, kirker osv., men at målet for angrepet var hele området.

Halvdelen av de bomber som er sluppet over Nord-Vietnam har vært splintbomber. En type splintbomber er peronbomben som består av et knippe med 260 stålculer. 640 peronbomber utgjør en moderbombe. Moderbomben åpner seg i 800 meters høyde og de 640 peronbombene sprer seg utover et elipseformet område av ca. 1 kilometers lengde og 500 meters bredde. Peronbombene eksploderer ved støt mot vegg, grein o. l. De 260 kulene kastes da ut jevnt fordelt innenfor en radius på 15 meter.

De små stålculene har ett formål: å drepe sivile. De materielle skadene de kan forårsake er ubetydelige. Slike våpen er forbudt ifølge de internasjonale krigskonvensjonene.

Kulene i splintbombene var først av stål. Nå har de blitt byttet ut med plastculer. De er billigere og har dessuten den »fordel» at de ikke kan lokaliseres i kroppen ved røntgenundersøking.

NAPALM OG GIFT

Napalmbomben er en brannbombe. Den inneholder en bensingele som brenner eksplosjonsartet og som ikke kan slukkes med vann. De brannskader den forårsaker trenger oftest ned i underhuden, i blant inn til beinet. Dessuten blir ofrene for napalm ofte kulloksyd-forgiftet, får ødelagte luftrør, sjokkskader og beinforandring (pga. den enorme heten). De har også lett for å få anemi (de røde blodlegemene brytes ned).

I 1967 anvendte USA-Saigon-troppene 50 millioner liter napalm hver måned. I 1961-67 ble mer enn 1000 sør-vietnamesiske byer napalmbombet. Titusenvis av mennesker er blitt brent til døde eller blitt sterkt invalidiserte.

Siden 1961 har USA-Saigon-armeen anvendt diverse gifter i Vietnam, gifter som dels retter seg mot befolkningen og som dels ødelegger vekster.

Ved noen tilfeller har USA-troppene anvendt de dødelige, giftige nervegassene CB og VX i Vietnam. Men de giftgasser som rutinemessig anvendes mot sivilbefolkningen sies å være »ikke-dødelige». USA-generalene anser dem for å være »humaner». Disse gassene spres imidlertid i høye konsentrasjoner, ofte ned i jordtunneler, der sivilbefolkningen gjemmer seg. Dette gjør at de får en annen virkning enn i friluft. Ved angrep mot tunneler med arsingass dør f. eks. ca. 90 % av alle barn. For voksne ligger dødeligheten på 10 %. Til og med den tåregass troppene anvender kan være dødelig. Et kjent tilfelle er den australske korporalen Botwell som ble sittende fast i en tunnel, der de australske soldatene hadde kastet inn tåregassgranater og røykbomber. Botwell døde av kvelning til tross for at han bar gassmaske. I løpet av 1969 har USA anvendt 30 millioner kilo tåregass i Vietnam.

Hver dag letter 30 USA-fly over Vietnam for å spre vekstutryddende midler over landet. Formålet er dels å ødelegge avlingene for å »sulte ut» FNL, dels å forhindre at FNL bruker jungelens løvverk til beskyttelse. Noen timer før flyene starter sprøytingen, pleier et flygeblad å bli sluppet ned over området. Bøndene »oppmuntres» med følgende tekst:

»Republikken Vietnams regjering har bestemt at vekstutryddende midler skal anvendes for å ødelegge rishøsten deres og annen føde som vokser på feltene deres. Dette er nødvendig fordi risfeltene deres ligger innenfor et område som forsyner Vietcong med mat. Det behøver dere imidlertid ikke bli lei dere for - regjeringen kommer til å erstatte all skade som er tilføyd rishøsten deres, regjeringen kommer til når dere ønsker det, å evakuere dere til andre steder, der

mat, klær og husrom kan tilbys dere til neste innhøstings-sesong.»

Vietnameserne forsøker å avgifte risavlingene sine ved at vann fra vanningsanleggene gjennomskyller feltene noen timer.

I løpet av 1966 hadde, ifølge Pentagons egne informasjoner, 500 000 tonn land, jungle og skog og nær 150 000 tonn land og dyrket jord blitt »behandlet med vekstutryddingsmidler». Pentagons kommentar var at dette bare utgjorde en ubetydelig del av den dyrkbare jorda i Sør-Vietnam og at programmet burde tredobles. I begynnelsen av 1968 rapporterte et amerikansk forskerlag at 45–70 % av vekstene i Sør-Vietnam var ødelagt.

Vekstutryddelsen kan få virkninger som strekker seg over generasjoner. Når jungelen blir avløvet, vil monsunregnet skylle bort mulden. Den stekende sola brenner jorda så den blir som tegl, der ingen ting kan vokse i overskuelig tid.

GIFTSPREDNINGEN ØKER

Giftspredningen har nå øket ytterligere. Bare i løpet av de ti første månedene i 1969 har 1 800 000 tonn land, åker og hagejord blitt ødelagt. 75 prosent av rishøsten og 90 prosent av potethøsten i de besprøytede områdene er gjort ubrukelig. 500 personer er døde som direkte følge av giftkrigen og 285 000 er forgiftet.

USA's regjering har undertegnet Geneve-konvensjonen av 1925 som forbyr bruken av kjemiske og biologiske stridsmidler. Men kongressen har ikke godkjent (ratifisert) den. I en instruksjonsbok for den amerikanske armeen fra 1956 sies det at USA ikke er bundet av disse internasjonale regler. President Nixon har nå erklært at USA skal ratifisere Geneve-konvensjonen av 1925. Men han gjør unntak for »ikke dødelige» gifter og vekstutryddelsesmidler. Giftkrigen i Vietnam vil følges opp i økende omfang.

PLANLAGT FOLKEMORD

Folkemord, slik det defineres i den internasjonale konvensjonen av 9. desember 1948, innebærer å tilintetgjøre eller forfølge folkegrupper som utgjør nasjonale, etniske, rasemessige eller religiøse enheter. Det er folkemord å myrde medlemmer av gruppen, alvorlig angripe gruppe-medlemmenes åndelige og fysiske helse, med hensikt utsette gruppen for livsvilkår som leder til delvis eller fullstendig utryddelse av den, vedta erklæringer som har til hensikt å hindre barnefødsler innen gruppen og til sist med tvang overføre barn fra gruppen til en annen gruppe.

USA har ikke ratifisert denne konvensjonen.

Når folkene i koloniene gjorde opprør mot utsuging og undertrykking, svarte kolonialistene med massaker. Eksempler på at motstand ikke lønte seg skulle statueres: Amitsar, India 1919: 379 mennesker ble skutt. Setif, Algerie 1945: mellom 5000 og 10 000 mennesker ble skutt. Madagaskar 1947: 90 000 mennesker ble skutt...

Den gamle kolonialismen forsøkte å overleve med massaker som hadde trekk av folkemord.

Imperialistene forsøker å opprettholde sitt herredømme ved hjelp av det totale folkemord. Det gjør USA-imperialistene i Vietnam. De brenner vietnamesernes byer, driver dem inn i konsentrasjonsleirer, torturerer og skyter fangene, ødelegger skoger, åkrer og vanningsanlegg, slipper bomber med den hensikt å drepe så mange som mulig, forgifter dem og brenner dem med napalm, de massakrerer ubevæpnede og vergeløse. Dette er folkemord.

USA's krigsforbrytelser i Vietnam

Masseutryddelse har blitt USA-imperialistenes eneste gjestående strategi når de har blitt konfrontert med et samlet folk som har reist seg i en folkekrig mot angriperen. »Den eneste gode vietnameser er en død vietnameser», er USA-offiserenes nye sjargong, en parallell til slagordet i indianerutryddelsens dager i USA.

USA-imperialismen er verdensomfattende — men det er også motstanden mot den. Over hele verden reiser de undertrykte seg til kamp mot utsuging og undertrykking.

I Vietnam prøver USA-imperialistene å statuere et eksempel: folkekrig skal ikke lønne seg. Massakrene blir hverdag: Massakren i Phong Dien 31. januar 1968: 700 drept, massakren i provinsen Quang Nam februar-mars 1968: 738 drept, massakren i Cam Lo 26–29. februar 1968: 300 drept, massakren i Song My 16. mars 1968: 502 drept, massakren i Chau Doc 6.–8. mai 1968: 800 drept, massakren i Vinh Kahn 8. mai 1968: 109 drept, osv.

... og i USA.

FOLKEKRIGEN – FOLKETS KAMP MOT FOLKEMORD

Løytnant Calley og hans følgesvenner fra Song My er krigsforbrytere. Men de er bare *instrumenter* for betydelig større krigsforbryteres hensikter. USA-imperialistene vil ikke gi slipp på profittene de suger ut av Vietnam og det øvrige Sørøst-Asia. Derfor kan de ikke akseptere det vietnamesiske folkets rett til å bestemme over sitt eget land, og derfor tyr de til overlagt folkemord for å bekjempe denne selvklaare rett. Dette er overlagt folkemord. Det krever organisasjon, det krever baser og våpen, det krever et budsjett for formålet. Dette er planlagt og kalkulert. USA-imperialistene gir Vietnams folk valget mellom underkastelse eller utryddelse. Men hva innebærer underkastelse? Nød. Sult. Et liv i konsentrasjonsleire. Underkastelse betyr derfor kontinuerlig folkemord.

Vietnameserne har valgt. Generasjoners erfaringer har lært dem at det eneste som kan forhindre folkemordet, er besluttsom kamp mot angriperen. De har ikke USA's enorme våpenressurser. Derfor har de valgt folkekrigens strategi. De har bygget opp en bred nasjonal enhetsfront

som tjener til å mobilisere hele folket til motstandskamp på alle områder. Ryggraden i denne kampen utgjøres av arbeiderne, bøndene og patriotiske lag av bybefolkningen. Til tross for at de er blitt angrepet av verdens største krigsmaskin, har de vunnet store seire: TET-offensiven 1968, våroffensiven 1969. De har befridd 3/4 av landet sitt.

Også politisk står hele folket samlet: den 11. juni 1969 ble den Provisoriske Revolusjonære Regjering (PRR) dannet.

Vietnams folk under ledelse av FNL har gitt verden klar beskjed: De vil kjempe videre til den siste angriperen har forlatt landet.

Artikkelen bygger på følgende materiale:

Statistisk informasjon fra commission of the war crimes of the D.R.V.N., Vietnam Bulletin, nr. 3/66. Weiss-Limqueco: Russell-tribunalen,

The Failure of «special war» 1961-65,

Comitee to denounce the war crimes of the US imperialist and their stooges in South Vietnam: US-Puppet massacres of the population in South Vietnam (from 1965 to 1969),

Vietnam Courir 4/8 1969,

Tribunal nr. 7.

LAOS

Hendinger i de siste månedene har med ett brakt mer lys over krigen i Laos. Fra et anti-imperialistisk synspunkt er dette en gunstig ting, for i Laos har USA-imperialistene i snart 20 år ført aggressjonskrig mot det laotiske folket, samtidig som USA har spredt myter om »nord-vietnamesisk» aggressjon og »amerikansk ikke-innblanding».

LAND OG FOLK I LAOS

Laos ligger inneklemt mellom Vietnam, Kina, Burma, Thailand og Kambodsja og er derfor et viktig landområde på imperialistenes verdenskart. Både for franskmenn, japanere og amerikanere har landet vært et ettertrakta bytte for herredømme og utnyttning.

Laos har 3 millioner innbyggere som opprinnelig var delt i 60 forskjellige stammer. I den franske kolonitida ble mange stammer forfulgt, fordrevet eller nærmest utrydda.

Mellom de forskjellige stammene og folkegruppene har det fra gammelt av vært lite samhold og ofte åpen strid. Dette har både franskmennene og amerikanerne visst å utnytte. Et av de ferskeste eksemplene er en CIA-trent hær av meo-krigere som nettopp viser hvordan USA bruker laoter til å bekjempe laoter. Men dannelsen av Neo Lao Itsala og seinere Neo Lao Haksat som ledende kraft i det laotiske folkets frigjøringskamp, er samholdet og enheten i den laotiske nasjonen etter hvert blitt større og sterkere.

Folket i Laos lever stort sett av ris-dyrking og jakt. Den ene halvdel av året er regntid, den andre tørketid, og bøndenes avlinger blir ofte ødelagt. I de frigjorte områdene i Laos i dag legger de derfor særlig vekt på å bygge demninger, vannreservoar og overrislingsanlegg for bøndene.

I de områdene som ennå ikke er frigjort av folket styrker, hersker en liten klikk av godseiere og reaksjonære aristokrater. Disse har alltid vært avhengige av utenlandsk støtte, og i dag kan de bare opprettholde sin makt ved hjelp av USA-imperialistenes dollar og bajonetter. Her lever bøndene et hardt liv i undertrykkelse og utbytting, sjøl om de føydale forholdene på landsbygda ikke er så utbredt i Laos som ellers i denne delen av verden.

Industrien er så å si ikke utbygd med unntak av noen tinngruver som er i hendene på franske og amerikanske monopoler. Men Laos er rikt på mineraler og naturforekomster som tinn, bly, gull, kobber, kull, steinsalt, teak-ved og store nåleskoger. Her ser de utenlandske kapitalistene muligheten til å skaffe seg enorme rikdommer ved å investere i utbygging og utnyttning av disse naturforekomstene. Men for å kunne gjøre det, må de ha politisk og økonomisk kontroll over landet.

LAOS FRAM TIL 1954

Vietnam og Kambodsja kom inn under fransk overherredømme i 1860, og Laos ble invadert i 1893. Franskmennene bygde opp sin egen administrasjon, og kongedømmet var det eneste de beholdt for å skape skinn av laotisk sjølstendighet.

Japan invaderte Indokina i 1941. Dermed kom Laos under et dobbelt åk, for japanerne hjalp franskmennene med å undertrykke folket.

Under den fransk-japanske okkupasjonen organiserte det laotiske folket motstandsgrupper som bygde opp spredte geriljabaser. Dette ble forløpere for de frigjorte sonene. I 1945 var de revolusjonære styrkene herre over det meste av landet, og en provisorisk uavhengighetsregjering ble proklamert. Prins Souphanouvong, den seinere lederen av Neo Lao Haksat, var øverstkommanderende for folkets væpnade styrker og utenriksminister i den nye regjeringa.

Men franskmennene akta ikke å trekke seg ut av Laos uten ny kamp, og i mars 1946 satte franske tropper i verk et blodbad mot folkets styrker. Den provisoriske regjeringa emigrerte til Thailand, og franskmennene fikk oppretta en lakei-administrasjon. Men på denne måten blåste franskmennene liv i en krig de sjøl skulle gå til grunne i.

Fra 1946 til 1950 var motstandsbevegelsen utsatt for mange prøvelser og nederlag. Likevel ble det fra 1947 danna motstandsbaser som under krigens gang bredte seg til alle provinsene. Flere og flere grupper av folket slutta seg til motstandskampen og i august 1950 ble Neo Lao Itsala danna – en nasjonal enhetsfront for et fritt Laos.

I 1953 frigjorde Pathet Lao, den laotiske frigjøringshæren, flere provinser. De frigjorte sonene hadde samband med hverandre, og nye geriljabaser ble stadig bygd i de fiendeokkuperte delene av landet.

Stilt overfor stadig mer katastrofale militære nederlag, forsøkte de franske makthaverne å redde ansiktet ved å erklære Laos som »fullstendig uavhengig». Men franske militære styrker skulle fremdeles ha legal status innafør ramma av Den Franske Union!

I november 1953 okkuperte franske styrker Dien Bien Phu på grensa mellom Vietnam og Laos. Dette ble begynnelsen til det franske nederlaget i hele Indokina. Hjulpet av regulære laotiske styrker og geriljaen, klarte den vietnamesiske folkehæren å gi den døende kolonialismen nådestøtet.

Etter seieren ved Dienbienphu fulgte Geneve-konferansen for Indokina i 1954. Avtalen slo fast Indokinas nøytralitet og territoriale integritet, bl. a. ble det forbud mot å opprette militære baser i landet eller å trekke landet inn i noen form for militærallianser. Det laotiske folket hadde nå større utsikter til fred og nøytralitet enn noen gang før i landets krigsfylte historie.

Amerikansk innblanding

Så tidlig som i 1951 begynte den amerikanske infiltrasjonen i Laos i form av »hjelp» og »rådgivere» for franskmennene. Spioner og våpen ble sendt inn i landet gjennom Thailand. Samtidig fikk den thailandske regjeringa hjelp til arbeidet med å bygge strategiske vegger opp mot den laotiske grensa.

USA undertegna ikke Geneve-avtalen i 1954, men lovt muntlig å overholde vedtakene. Dette løftet har USA aldri holdt, og like etter Geneve-avtalen sa president Eisenhower: »De forente stater... er ikke bundet til vedtakene fra konferansen».

1954–1962

Neo Lao Itsala ble danna for å lede det laotiske folkets kamp for nasjonal frigjøring fra det franske koloniåket og fikk seinere som spesiell oppgave å arbeide for at Geneve-avtalen ble oppfylt i Laos. Men som alt nevnt ble det fort klart at USA ikke ville godta noen nøytralitet for Laos og Indokina slik avtalen slo fast. Derfor innkalte Neo Lao Itsala til en nasjonal kongress for Laos i januar 1956. Det ble vedtatt å utvide den nasjonale enhetsfronten og trekke mer aktivt med folk som bodde i USA- og høyrekontrollerte områder. Fronten fikk navnet *Neo Lao Haksat*, Laotiske Patriotiske Front. Det ble valgt en sentralkomite til å lede fronten i det daglige arbeidet og organisere den militære kampen. Prins Souphanouvong satt i ledelsen for fronten. Han var en populær folkeleder i store deler av landet og kjent fra motstandskampen mot franskmennene.

Ved sin økonomiske og militære innblanding i Laos hadde USA alt under det franske overherredømmet skapt et ytterst snevert sosialt grunnlag for sine interesser. Det vokste fram en kompradorklasse av høytstående militære og regjeringsfunksjonærer som levde fett på den amerikanske »hjelpa». Denne snevre klikken skulle i tida framover rekruttere de ledende skikkelsene i de mer og mer pro-amerikanske regjeringene i Vientiane.

Sammen med Sor-Vietnam og Kambodsja var Laos utsett til å bli medlem i SEATO, USA's største og viktigste militærallianse i Øst-Asia. I 1955 var utenriksminister J. F. Dulles i Vientiane for å presse den pro-amerikanske regjeringa »til å gå mer drastisk til verks mot Pathet Laos» (New York Herald Tribune, 28/2 1955). Kort tid etter innleda regjeringsstyrkene harde angrep mot frigjøringsstyrkene. Formålet var »å tvinge Pathet Lao til å legge ned våpnene og oppløse sine militære styrker» (Radio Vientiane, 4/10 1955).

Etter den USA-inspirerte, men mislykka, offensiven mot Pathet Lao, tok patriotene et initiativ som i 1957 førte til dannelsen av en samlingsregjering der Neo Lao Haksat var med. USA prøvde å sabotere denne samlinga både før og etter den var et faktum. Det viser bl. a. alle de »uttalelsene» og »protestene» amerikanerne kom med. Men denne regjeringsdannelsen viser også at de nasjonale samlingsforsøkene Neo Lao Haksat hadde gått i spissen for, hadde klart å isolere USA-imperialismen ytterligere i Laos. Men når imperialistene blir isolerte, blir de også mer desperate. Særlig desperate måtte de bli da Neo Lao Haksat i 1958

gjennom valg fikk 13 av 18 plasser i nasjonalforsamlinga. Samme året oppløste derfor en reaksjonær fraksjon med amerikansk støtte den laotiske samlingsregjeringa.

Med amerikansk hjelp oppretta to reaksjonære politikere, Nosavan og Bon Oum, en såkalt »revolusjonær komite», og i 1960 erklærte de seg som ledere av en »regjering». Kuppplanen var utarbeidet av den amerikanske generalen E. G. Landsdale og satt i verk ved at SEATO-tropper, bl. a. fra Thailand, besatte Vientiane. Under gatekampene i byen tok amerikanske offiserer direkte del. Ved hjelp av åpen amerikansk intervensjon var Nosavan og Bon Oum innsatt som USA's nye forvaltere i Laos!

På bakgrunn av denne situasjonen møttes representanter for Neo Lao Haksat, nøytralistene og høyrefraksjonen i Sveits i 1961 og på Krukkesletta i 1962. I en felles erklæring ble det uttrykt enighet om å danne en nasjonal samlingsregjering på nytt. Det ble også oppnevnt en felles delegasjon til den 14-makts Geneve-konferansen om Indokina som fant sted i 1962.

Her ble igjen nøytralitet for Laos slått fast, og det ble krevd at alle fremmede militære eller halvmilitære organisasjoner skulle trekkes ut av landet. Det ble også forbudt å trekke landet inn i militære allianser med andre land.

ETTER 1962: ØKT USA-AGGRESJON

Som medunderskriver på Geneve-avtalen av 1962 var USA forpliktet til å respektere Laos' nøytralitet og territoriale integritet. Men i realiteten økte USA-aggresjonen mer enn noen gang før.

I april 1963 kom det første forsøket på å styrte den lovlige valgte samlingsregjeringa med mordet på utenriksministeren. På samme tid innleda høyrestyrkene under amerikansk ledelse en rekke offensiver mot Krukkesletta. I juni sa da også lederen av høyrefraksjonen rett ut: »Fra nå av har krigen begynt igjen i landet».

Krigen kom ikke uventa på Pathet Lao-styrkene som nå hadde lært å gjennomskue imperialistenes taktikkerier. Vientiane-hæren hadde nå økt fra 30 000 til 70 000 mann. Dessuten var hundrevis av filippinske, thailandske, sør-vietnamesiske og japanske »spesialister» kommet til Laos for å ta del i USA's »spesialkrig» i landet.

Amerikanske »rådgivere» og deres lakeier i Laos.

I april 1964 kunne USA fullføre sin sabotasje av Geneve-avtalen. Da ble den nasjonale samlingsregjeringa avsatt og en ekstremt høyreorientert militærgruppe kom til makta. Denne hendinga vakte bitterhet i landet, og den internasjonale kontrollkommisjonen uttalte i en særmelding at kuppet var et »kraftig brudd på Geneve-avtalen», og at man håpet at de som stod bak »øyeblikkelig ville stoppe sin ulovlige aktivitet». Like etter satte USA inn sine B-52-bombefly mot de frigjorte områdene i Laos!

DET FRIE LAOS

Neo Lao Haksat har i dag befridd mer enn 2/3 av Laos. Ikke en gang i de største byene kan USA-troppene og deres lakeier føle seg trygge. Men dette er resultatet av mer enn 25 års væpna kamp.

De frigjorte sonene så dagens lys i motstandskampen mot franskmennene. I 1946 ble de unge revolusjonære kreftene i landet forfulgt av de franske kolonimyndighetene. De måtte flykte ut på landsbygda der de begynte opplysnings- og propagandaarbeid for motstandskampen. Snart dukka det ene baseområdet etter det andre opp. Og etter kampene i 1953–54 vant Pathet Lao-styrkene for første gang kontroll over et større sammenhengende område.

I det frie Laos har folket sjøl hånd om utviklinga. Det har vært mange sosiale skjevheter å rette på. Analfabetismen, som gjorde arbeidet for frigjøringsfronten ekstra vanskelig, er i dag avskaffa i mange regioner. Alle har rett til å ta del i det politiske livet, og stadig større deler av folket i de frigjorte sonene er aktivt med i utforminga av et demokratisk styresett, noe som aldri før har eksistert i Laos. Akkurat som i de frigjorte områdene i Sør-Vietnam der FNL har makta, velger folket sjøl ledelse og administrasjon på alle plan.

I dag utgjør det frie Laos et sikkert grunnlag for en endelig frigjøring av hele landet slik at Geneve-avtalen om fred og nøytralitet i Laos kan bli oppfylt.

1970 I LAOS

De amerikanske imperialistene har lenge håpet at krigen i Laos skulle forbli en »usynlig» krig for verdensopinionen. I dag vet verdens folk at Nixon ikke tør å benekte det amerikanske engasjementet i Laos. Også i vestlige, pro-amerikanske aviser er det de siste månedene kommet opplysninger om USA's opptrapping av krigen. 7. mars hadde Dagbladet denne meldinga som var henta fra The Los Angeles Times:

»Tre journalister skaffet seg nylig adgang til den strengt hemme:ge lao-amerikanske basen i Long Cheng i Nord-Laos. Det de observerte viser hvor stort amerikanernes engasjement i krigen i Laos egentlig er.

Reporterne var vitne til at amerikanske fly stadig landet og tok av med geværer, mat, penger og andre forsyninger til general Vang Paos hær, som forsøker å stanse fiendens offensiv.

De så også flere utmerkede fly, noen av dem med amerikanske piloter, som ble brukt til å spore opp fiendtlige mål og utføre andre hemmelige oppdrag.

Omkring 50 amerikanere er stasjonert fast i Long Cheng og har sine egne boliger her. Så permanent er det amerikanske engasjementet. Mange andre amerikanere reiser fram og tilbake mellom Long Cheng-flybasen og U Dorn i Thailand. En skog av antenner tyder på god kommunikasjon, og det er kjent at generalene i Washington kan få kontakt med basen her bare på få minutter.»

Lederen for Laos Patriotiske Front, prins Souphanouvong sammen med folket i de frigjorte sonene.

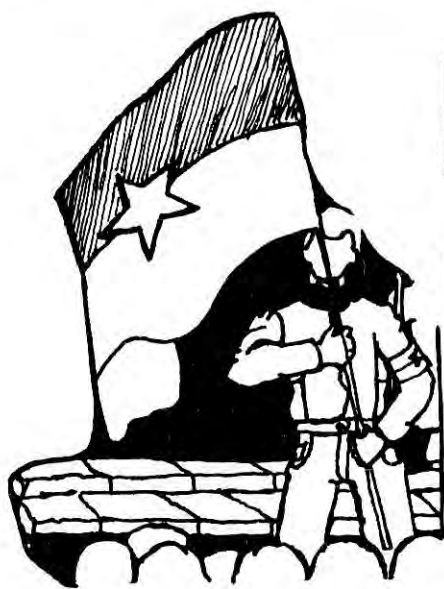
Pathet Lao seirer

De laotiske frigjøringsstyrkene har ikke møtt USA's intensivering av krigen med passivitet eller overgivelse. Tvert imot har Pathet Lao-styrkene innleda det nye året med mange viktige seire. I følge ufullstendige vestlige oversikter skal de ha slått flere fiendetropper på noen uker i februar/mars enn på flere måneder i fjor. »Situasjonen i hele den nordlige delen av Laos er nå kritisk», erklærte sjefen for

de pro-amerikanske regjeringsstyrkene på en pressekonferanse i mars i år. Han la til at »fienden» (slik omtaler han folkets egen frigjøringshær!) har nok soldater, nok utstyr og er nær nok til å angripe oss når som helst. »Hvis de vil, kan de slå til innen 24 timer!»

På grunn av den intensiverte krigen har Nixon vært tvunget til å uttale seg om situasjonen i Laos flere ganger i vår. 6. mars gjentok han det alle amerikanske presidenter har sagt siden 1950-åra: »Det USA foretar seg i Laos har som mål fred i hele Indokina». Men det laotiske folket og stadig større deler av verdens folk er fullstendig klar over hva slags »fred» Nixon vil ha: Pax Americana – fred, men amerikansk herredømme! Det er en »fred» som igjen og igjen har vist seg å bety utbytting og undertrykkelse av land og folk i hele Sørøst-Asia.

President Kennedy sa en gang at »hele Sørøst-Asia vil komme i fare dersom Laos mister sin nøytrale uavhengighet.» Melvin R. Laird, Nixons utenriksminister, er også en varm tilhenger av denne »nøytraliteten». Han sa om bombetoktene over Laos at de skulle »beskytte vår posisjon i Sør-Vietnam». På spørsmål om den amerikanske regjeringa virkelig hadde okkupasjonsplaner i Laos, svarte Laird unnvikende: »Nei, ikke i øyeblikket». Dette kan ikke tolkes i andre retninger enn at USA-imperialistene, når Pathet Lao vinner nye seire, går til åpen intervensjon i Laos. Dette er en mulighet verdens folk må være forberedt på. Som anti-imperialister må vi derfor kreve: USA ut av Laos, ut av Vietnam, ut av hele Indokina! Full støtte til det laotiske folks rettferdige kamp for uavhengighet, fred og nøytralitet!

FNL I NORGE

I begynnelsen av mars kom representanter for quisling-regimet i Saigon til Norge for å forhandle med regjeringa om opprettelsen av et »informasjons»-kontor. Hva representerer denne Saigon-juntaen? Intet annet enn USA-imperialistenes interesser i Vietnam. Å la Saigon-juntaen »informere» om det som skjer i Vietnam er det samme som å la Goebbels »informere» om nazistenes politikk.

Det norske folket tar avstand fra USA's krig i Vietnam og støtter det vietnamesiske folket. Men den norske regjeringa anerkjenner fortsatt Saigon-juntaen og har fortrolige samtaler med den. Dette er et forræderi både mot det vietnamesiske og det norske folket. Regjeringa har på nytt avslørt sin halehengspolitik til USA-imperialismen.

På en helt grotesk måte ble dette vist ved at de norske myndighetene tillot disse quislingene å nedlegge krans på minnesmerket over falne norske patrioter som ga sitt liv i kampen mot nazismen! På samme måte som det norske folket under den 2. verdenskrig bekjempet quisling-regimet og de nazistiske inntrengerne, bekjemper i dag det vietnamesiske folket USA-imperialismen og deres marionetter – Saigon-juntaen. Det er en hån mot disse falne patrioter at

Ingen Saigon-quislinger i Norge!

forrædere som ennå i dag hevder at det ikke har funnet sted massakrer i Son My – får lov til å legge blodbestenkte blomster på falne patrioters minnesmerke!

I forbindelse med besøket brukte USA-imperialistenes håndlangere bevisst massemedia, som presse og kringkasting, til å spre feilaktige opplysninger om når quislingene skulle komme til Oslo. Som det gikk fram av avisene, var dette av følgende grunn: Vi frykter demonstrasjoner.

USA-imperialistenes frykt var berettiget. Det ble holdt en disiplinert og militant demonstrasjon utenfor Utenriksdepartementet den 11. mars. På tross av meget knapp mobiliseringstid samlet 600 anti-fascister seg og ropte slagord som «Bryt med Saigon», «Anerkjenn PRR», «Ut med quislingene» osv. Dette var en ytterst viktig og ytterst vellykket aksjon, som ble en kraftig advarsel til quislingene i Saigon og deres medløpere i den norske regjeringa om at opprettelsen av et «informasjons»-kontor i Norge ikke vil skje ustraffet. Hvis den norske regjeringa tør gå med på Kys og USA-imperialistenes ønsker, må kampen intensiveres. Vi krever at regjeringa bryter alle former for kontakt med Saigon-juntaen og anerkjenner den Provisoriske Revolusjonære Regjeringa som den eneste representant for det sør-vietnamske folkets vilje.

FORTSATT KAMP MOT «GREEN BERETS»!

Den 9. april hadde fascist-filmen «Green Berets» premiere i Arendal. Den første forestillinga fikk karakter av et

politibeskyttet Høyre-møte. Kinodirektøren, politimesteren og en reaksjonær gruppe Unge Høyre-medlemmer under navnet Blå Front satte i verk alle mulige foranstaltninger for å hindre at det skulle komme til demonstrasjoner mot filmen. Spesialstyrker fra Oslo-politiet var tilkalt da det lokale politiet hadde truet med å nekte ekstravakter for at denne propagandafilmen skulle bli vist.

Kvartalet rundt kinoen var avsperrert, og gatene stengt med politibil som barrikader. For å komme inn i kinoen måtte en to ganger forbi politikontroll. Bar man veske eller så man «mistenkelig» ut, ble man nektet adgang selv om man hadde billett aldri så mye.

På et tidspunkt klarte noen demonstranter å sprengte politisperringene, men disse ble brutalt overmannet og lagt i gata av spesialstyrkene. Denne brutale opptreden fikk mange av de som var møtt fram utenfor kino-lokalet til å rope «fascist-purk», «nazi-purk» osv. da demonstrantene ble slept vekk.

Også under de andre forestillingene kom det stadig til demonstrasjoner mot filmen, som forøvrig gikk for nesten tomme benkerader i tre dager.

I Elverum var kampene mye hardere. Under Green Berets-aksjonen ble det brukt *tåregass* mot demonstranter for første gang siden krigen. Politiet brukte køllene flittig, og flere demonstranter måtte få skadebehandling på sykehus. «Østlendingen» hetser mot «yrkes-pøbelen», og skriver videre at politiet «måtte ty til uvant harde metoder». Dette

Vietnam-uke på 67 steder

Vietnam-uka 13.–19. april 1970 var en kraftig manifestasjon av det norske folkets solidaritet med det vietnamske folkets kamp. Dette var Solidaritetskomiteens 5. Vietnam-uke, og samtidig den mest vellykte. Rekord ble nådd i salg av materiell, og som eksempel kan nevnes at mens det i fjor ble bestilt materiell for 13 000 kroner, ble det denne gangen bestilt for 26 000 kroner, 140 000 løpesedler ble spredd over hele landet. Rekord er også nådd når det gjelder antall steder hvor det har vært Vietnam-aktivitet i Uka. På hele 67 steder på alle kanter av landet har det vært aktivitet denne gangen!

En rekke møter er holdt utover landet. I Trondheim deltok nesten 300 mennesker i demonstrasjons-toget. I Bergen deltok hele 1000 stykker i demonstrasjonen. Dette tallet markerer et kraftig oppsving. Demonstrasjonen er antakelig den største i Bergen på ti år. Denne framgangen gjenspeilte seg i en langt mer systematisk boikott i byens aviser enn før. Demonstrasjonen fikk *ingen* omtale i noen av dem, bortsett fra en kort hetsmelding i «Bergens Tidende» om «demonstrant-pøbler». Grunnlaget for dette var at en del biler kjørte rett inn i demonstrasjonstoget, med fare for deltakernes liv. Grunnen til at noe slikt kunne skje, var at *ingen* politimenn var utkalt for å regulere trafikken. Selv de regulære trafikk-konstablene var trukket tilbake. FNL-aktivistene lurer nå på om politiet under ledelse av Asbjørn Bryhn prøver å skaffe seg påskudd for å forby Vietnam-demonstrasjoner, slik det skjedde i fjor vår da forbudet ble satt resolutt tilside av deltakerne.

er riktig. Politiet har i den senere tida vist en økt brutalitet, som et middel til å svekke den anti-imperialistiske kampen. Dette må vi avvise og fortsette å føre kamp. Vi må vise at USA-imperialistenes propaganda for folkemord er uønsket i Norge!

Fra Vietnam-uka i Oslo.

I Oslo deltok vel 1200 mennesker i demonstrasjons-toget. På møtet talte Le Phuong, sjefen for PRR's informasjonskontor i Stockholm, Solkoms gjest under Vietnam-uka. (Se utdrag av talen annet sted i bladet.)

På møtet i Oslo overrakte Svein Johnsen, formannen i Solidaritetskomiteen, 50 000 kroner til Le Phuong. Pengene er bidrag fra enkeltpersoner, samlet inn over Frigjøringsfondet. Dette fondet stiller ingen betingelser ved innsamlingen. Pengene går uavkortet til FNL, og er et bevis på den støtte vietnamskerne har i det norske folket.

Den 17. og 18. april var Le Phuong, sjefen for PRR's informasjonskontor i Stockholm, Solkoms gjest i Oslo i Vietnam-uka. På FNL-gruppenes åpne møte etter demonstrasjonen holdt han en tale (se ovenfor). Han ble ved dette høvet overrakt 50 000 kroner fra Frigjøringsfondet. Og på samme møtet ble det vedtatt en resolusjon med sterk støtte til de indokinesiske folkenes rettferdige sak, oversendt PRR og FNL, prins Souphanouvong i Neo Lao Haksat og prins Sihanouk.

Det ble også arrangert en pressekonferanse, der bl. a. Le Phuong kom inn på den siste tidas utvikling og gjendrev alle USA-inspirerte løgner om FNL osv. Han sa at fordi vietnamesere som blir i andre land, f. eks. Kambodsja, Thailand og Frankrike, støtter FNL og er patriotisk innstilt,

blir de kalt Vietcong og for en stor grad forfulgt. I Kambodsja kjemper det kambodsjanske folket mot det pro-amerikanske militærdiktaturet. Og siden dette styret er for USA og Saigon og mot FNL, støtter vietnameserne opp om det kambodsjanske folkets kamp. — I avisa sto det ikke noe referat fra pressekonferansen.

I et spesielt intervju takket han Solkom og FNL-aktivistene for å drive et aktivt solidaritetsarbeid for Vietnam og i særdeleshet for å ha arrangert denne Vietnam-uka. Han sa:

Den kampen som det vietnamesiske folket fører mot USA-imperialismen er en del av den store sak som alle verdens folk fører for nasjonal uavhengighet. Det arbeidet dere driver aktivt er et viktig og stort bidrag til vår kamp. Jeg takker dere for det dere har gjort!

TALEN TIL LE PHUONG (utdrag)

Kjære venner:

Mange takk skal dere ha for at dere har organisert denne Vietnam-uka 13.–19. april som en sterk støtte til det vietnamesiske folket. Jeg vil ved denne anledning gjerne uttrykke mine varme og vennskapelige hilsener. Jeg takker dere for å få denne muligheten til å gi noen informasjon om Vietnam.

Hva har hendt i Sør-Vietnam siden Nixon kom til makta?

Siden Nixon ble valgt på løftet om å gjøre slutt på Vietnam-krigen, har USA's aggresjon blitt bare sterkere enn under Johnson.

I 1969 ble bombetoktene med B-52 økt både når det gjelder antall og mengde bomber. Alt i alt så slapp amerikanske fly nærmere 1,3 millioner tonn med bomber, et antall som er nesten hele den mengde som ble sluppet i Europa i siste verdenskrig.

Den kjemiske krigføringen ble også intensivert. Giftige kjemikalier ble spredt over et område på mer enn 900 000 hektar og rammet mer enn 300 000 mennesker. I virkeligheten så har giftige kjemikalier og gasser blitt de amerikanske troppenes og Saigon-troppenes «viktigste våpen». Hvis dere besøker CuChi, et frigjort område 25 km fra Saigon, så er hele området her fullt av bomber og granatfragmenter og gjennomsyret av giftige stoffer.

Hvis vi ser på troppestyrkene så er det i Sør-Vietnam nå mer enn 400 000 amerikanske soldater og 70 000 thailandske, sørkoreanske og australske leietropper. I mellomtida har juntaen i Saigon økt tvangsrekrutteringa til lakeihæren til omkring 800 000 til 1 mill. mann.

I den hensikt å tvinge folk inn i Saigon-hæren har den reaksjonære administrasjonen satt i verk «pasifiseringsprogram» og økt antall overfallsoperasjoner.

Bare i Saigon så foretok politiet 6000 angrep, arresterte, fengslet og torturerte intellektuelle, studenter, religiøse, journalister, kunstnere, handelsmenn, tjenestemenn og til og med medlemmer av den såkalte «nasjonalforsamlinga» — alle folk som sto for fred, nøytralitet og gikk inn for dannelse av ei koalisjonsregjering.

Når det gjelder det militære spørsmålet har USA hele tida gjentatt at Nord-Vietnam driver aggresjon mot Sør-Vietnam og krever såkalt «gjensidig tilbaketrekking». Vi gjendriver på det kraftigste denne teorien. Etter å ha sendt tropper tvers over halve jordkloden for å invadere Vietnam, så er det naturlig at USA trekker ut disse troppene. Vietnameserne har aldri sendt tropper for å angripe USA. Vi bare kjemper mot amerikansk aggresjon på vår egen jord. Enhver vietnamese har rett til å bekjempe de amerikanske angriperne i sitt eget land.

Når det gjelder den politiske siden av saken, så strever USA med å opprettholde Saigon-juntaen som et instrument for sin politikk. Det er derfor USA har gitt juntaen ordre om å organisere valg i Sør-Vietnam. Vi har gått imot dette forslaget fordi — som alle vet — Thieu-regjeringa er liksom Ngo Dinh Diems regjering bare et produkt av den amerikanske imperialismen, oppretta gjennom falske valg og terror. Når Saigon tillater å organisere allmenne valg, så er det bare for å bemanne en annen quisling-administrasjon i USA's tjeneste.

Nixon-administrasjonen er imidlertid langt fra villig til å oppgi sin aggressive politikk. Når USA-imperialistene sitter i klemma i Sør-Vietnam, utvider de i stedet krigføringen i Laos, øker bombinga av de frigjorte områda og setter inn flere thailandske tropper.

Når det gjelder Kambodsja, intensiverer USA-aggressorene sin intervensjon etter planen: asiater skal bekjempe asiater.

De satte i scene statskuppet der Lon Nol og Sirik Matak ble innsatt i et forsøk på å sabotere Norodom Sihanouks politikk: Uavhengighet, nøytralitet og solidaritet med det vietnamesiske og laotiske folkets kamp mot USA-imperialismen. Kuppet skulle hjelpe USA-imperialistene i deres forsøk på å «vietnamisere» krigen i Sør-Vietnam.

Ganske nylig, den 10. april i år, beordret Lon Nol-Sirik Matak-klikken i Kambodsja sin hær til å massakrere på den grusomste måte 100 vietnamesiske sivile, kvinner, barn, gamle og til og med spebarn.

På denne måten har Nixon-administrasjonen skapt mange nye Vietnam. Ved å gjøre dette tror de at de kan unngå sitt fullstendige nederlag i Vietnam og Laos og erobre hele Indo-Kina. Men de tar grundig feil. Det vietnamesiske folket vil aldri gi opp, og det indokinesiske folket er forsynt med erfaringer fra en seierrik kamp mot den felles fienden: USA-imperialismen.

Kjære venner.

I dag, mens det norske folket sammen med folk over hele verden, demonstrerer mot USA's krig i Vietnam, protesterer også det amerikanske folket mot Nixons politikk i Vietnam.

Verdens folks solidaritetsbevegelse og støtte til det vietnamesiske folket er blitt stadig mer omfattende, på samme vis som verdens folks støtte til det amerikanske folkets motstand mot krigshisseren Nixon er blitt enda mer dyptgående.

Jeg vil uttrykke vår takknemlighet overfor det norske folket og alle organisasjoner som støtter vår sak.

Som et svar på deres støtte til Vietnams folk, er vi fast besluttet på å kjempe mot USA-angriperne til endelig seier er vunnet.

(Langvarig bifall)

RE IS EN FOLKEOPINION MOT POLITIBRUTALITET

Om kvelden den 4. mai ble USA-imperialistenes Oslo-ambassade angrepet. Omlag 25 vindusruter ble knust, og politiet som var satt i ekstra beredskap på grunn av USA-imperialistene og deres lakeiers angrep på Kambodsja, arresterte på mistanke seks mennesker som befant seg i området.

Aksjonen må betraktes som et utslag av det norske folks rettfærdige harme over USA-imperialistenes opptrapping av krigen mot de indokinesiske folk. Også demonstrantene selv påpekte dette i en løpeseddel undertekna av «aksjonskomiteen mot imperialismen». Både i Sverige og i Finland har USA-imperialistenes ambassader blitt utsatt for liknende angrep, og mange andre steder i verden er det blitt arrangert aksjoner og demonstrasjoner av folk som protesterer mot opptrappinga av krigen.

I forhørsretten ble de seks mistenkte dømt til tre ukers fengsel med besøks- og brevforbud, hvilket må ansees for ualminnelig strengt i slike saker. Hvorfor slo rettsvesenet så hardt til denne gangen? Politiets argumentasjon er at de mistenkte kan «forspille bevis». Men hvilke «bevis» er det de dømt kan «fjerne»? Årsaken er en helt annen:

USA-ambassaden la ned protest til de norske myndigheter etter angrepet. Myndighetene som både politisk og militært er underlagt og alliert med USA-imperialismen, ble derfor nødt til å «statuere et eksempel». For dem betyr det ingenting om de mistenkte er uskyldige eller ikke, det det gjelder er å skremme folk fra å delta i militante meingsytringer mot imperialistenes aggresjonspolitik. Og skulle man likevel få presset fram en «tilståelse» ved hjelp av trusleog lange forhør er det utmerket...

Derfor kan en ikke se arrestasjonen av de seks ungdommene som annet enn nok et bevis på regjeringens og myndighetenes halehengspolitik til den amerikanske imperialismen. Når den amerikanske regjering gjør seg skyldig i nedslakting av fattige bønder i Indo-Kina med bombefly, gjør ikke det norske utenriksdepartement annet enn å «beklage» krigshandlinger i allmenne ordelag og å formane de angrepne til å sette seg ned ved forhandlingsbordet. Når norske ungdommer derimot manifesterer sin

Hester og motorsykler ble satt inn mot demonstranter i Oslo.

solidaritet med folkene i Vietnam, Laos og Kambodsja ved å slå til mot undertrykkernes ambassade, anser myndighetene situasjonen for farlig og svarer med politivold og lange fengselsstraffer.

Det er fullstendig klart at myndigheten ikke har folkets støtte for denne imperialistiske halehengspolitikken. Allerede i slutten av 1960-åra gikk en majoritet av folket imot USA-imperialistenes aggresjon mot Vietnam. Etter at angriperne har trappet opp krigen og nå lar den omfatte hele Indokina, er opposisjonen ikke blitt mindre, snarere tvert om. 1. mai gikk titusener av mennesker i demonstrasjoner som tok kraftig avstand fra imperialistenes overgrep. Den 8. mai gikk over 1000 mennesker i Oslo i en demonstrasjon som uttrykte avsky over imperialistenes aggresjon i Indo-Kina og som tok kraftig avstand fra de norske myndighetenes halehengspolitik gjennom NATO-medlemsskapet. Den 9. mai vedtok Det norske Studentersamfund en resolusjon som krevde øyeblikkelig løslatelse av de fengslete ungdommene.

Disse eksempelene fra den siste tidas anti-imperialistiske kamp viser at det ikke er de fengslete ungdommene, men regjeringen, politiledelsen og rettsvesenet som har folket mot seg.

STØTT FOLKETS KAMP MOT USA-IMPERIALISMEN!

ENHET I VIETNAM-ARBEIDET

Under en vietnamesisk delegasjons besøk i Norge, forsøkte «Vietnambevegelsen» den 10. mai å arrangere en demonstrasjon i Trondheim. Til tross for at ca. 29 organisasjoner var medarrangører, deltok bare 153 mennesker i toget. Solkom, SUF(m-l) og ML-gruppene var ikke invitert. Solkom fikk muntlig beskjed om hvorfor de ikke var invitert: De kunne finne på hva som helst, også å ta med NATO-paroler i toget, og således splitte fronten... Mens

»VB» sjøl hadde med røde flagg, flagg med hammer på, Internasjonalen og bilde av Lenin...

Omkring 8. mai kom det i stand drøftinger mellom ulike organisasjoner for å få i stand en samlet Kambodsja-demonstrasjon. Disse var AUF, SFU, «Vietnambevegelsen» og Solkom. Meningen var å få med fagforeninger, og å skape et bredest mulig grunnlag for en samlet opptreden».

Solkom var enig i at det var viktig å oppnå enhet i dette spørsmålet, og *trakk* kravet om parolen »NATO ut av Norge» som en av hovedparolene.

Senere kom det flere organisasjoner til, unntatt følgende: Kampanjen Norge ut av NATO, Faglig Studentfront, ML-gruppene, Fredskontoret osv. Begrunnelsen var: Vi har *glemt* å invitere dem.(!)

På dette møtet la Solkom fram et forslag som et forsøk på å skape en enhetlig opptreden, da det var uenighet i forsamlinga om hvilke paroler man kunne ha med i toget. Det gikk ut på at man organiserte toget i tre avdelinger, en avdeling med de parolene man var blitt enige om, en hvor »VB» sto for parolene, og en hvor Solkom sto for parolene. Dette forslaget var man ikke engang villig til å diskutere. Solkom ble regelrett kastet ut av møtet.

Solkom arrangerte deretter en Kambodsja-demonstrasjon som ble svært vellykket, med 2000 deltakere (se annet sted i bladet).

Vietnambevegelsen forsøkte deretter å lage en demonstrasjon, og forsikret at man kunne regne med å få mellom 5 og 10 tusen mennesker i den. De mente at dette var et realistisk tall, ettersom de ikke skulle ha med noen »splittende» NATO-parole. Følgelig satte de alle krefter inn, brukte tusenvis av kroner til annonser og løpesedler, og mobiliserte en rekke fagforeningsstyrer. Allikevel gikk det ikke mer enn 784 mennesker i toget . . .

Taleren på »VB»'s møte, Arbeiderpartiets stortingsmann Arne Kjelland, avslørte på nytt »VB»'s rolle i Vietnam-arbeidet. Ved sitt snakk om »Nixon-Amerika» som »vi» ikke måtte »fortsette å smile til», om »USA som skulle være hovedgarantisten for vår frihet», og om at Nixon-amerikanerne »må våkne opp hvis de fortsatt skal være en sunn nasjon», ble hele årsaken til Vietnamkrigen forkludra, nemlig det faktum at det er *USA-imperialistenes* krig.

Dagen etter demonstrasjonen kunne man i avisene lese med forbauselse en rekke løgner, framsatt av »VB»'s Kokkvold. Til Aftenposten sier han: »... forsøket (om et felles tog) strandet på SUF's krav om Norge ut av NATO som hovedparole. Et kompromissforslag om en tredeling av toget, med en avdeling for fagbevegelsen, en for »VB» og en for Solkom, alle under egne paroler, falt også.»

Liknende løgner om at Solkom var uvillig til å gå inn for enhet ble også spredd til pressa *før* demonstrasjonen, mens Solkom aldri fikk inn svar.

Slik kan »Vietnambevegelsen» ture fram, pressedekning har de jo. Men oppslutning blant det norske folket har de ikke!

HVEM TJENER ARBEIDERBLADET?

Kan man innkalle til demonstrasjon under de paroler man selv vil hvis man samtidig vil annonsere for den? Dessverre — man er nok for blåøyd hvis man tror at dette er tilfelle.

Den 12. mai gikk en representant for Solidaritetskomiteen opp i *Arbeiderbladet*, for på vanlig måte å sette inn en annonse. Annonsen gjaldt demonstrasjonen den 14. mai, som skulle gå under hovedparolene »USA ut av Kambodsja, Vietnam og hele Indo-Kina», og »Reis en folkeopinion mot politibrutalitet, krev løslatelse av de 6 fengslete ungdommene.» Den vanlige praksis er at man betaler 500 kroner, går og leser annonsen i avisa dagen etter, dvs. hele saken er ordnet på to minutter. Denne gangen tok det nøyaktig en time. Etter at annonse-

Støtt anti-imperialister
som blir forfulgt av politi og rettsvesen.

Bøtefondet

SEND Penger TIL pg 20 51 88.

Under hovedparolene USA ut av Kambodsja, Vietnam og hele Indokina! Reis en folkeopinion mot politibrutalitet og krev øyeblikkelig løslatelse av de 6 fengslete ungdommene! gikk 2000 mennesker i demonstrasjonstog den 14. mai i Oslo, arrangert av Solkom sammen med en del tilsluttende organisasjoner. Demonstrasjonen var preget av en militant stemning fra første stund. Da toget kom forbi den amerikanske ambassaden, stoppet alle to tusen og ropte slagord som: USA — ut av Kambodsja! Seier for FNL! USA ut av Vietnam! NATO ut av Norge! Etter noen minutter fortsatte demonstrasjonen til Stortorget, hvor Sigurd Allern holdt en kort appell. Foruten å ta for seg situasjonen i Indo-Kina, pekte han på den stadig økende politibrutaliteten som her i Norge blir brukt mot anti-imperialister. Ja, det er nok om man er »mistenkt» for å være anti-imperialist, sa Allern, som pekte på Germundsson-saka i 1968, og hvordan Germundsson måtte slippes ut av fengslet etter at det var reist en folkeopinion for løslatelse. En slik situasjon må vi skape for de som sitter i fengsel nå, fortsatte Allern, som høstet stor applaus.

Konklusjon: En militant og vellykt demonstrasjon til støtte for Kambodsjas, Vietnams og hele Sørøst-Asias folk!

ekspeditrisen hadde vært forsvunnet med annonsen i 30 minutter, fikk representanten beskjed om at parolen om politibrutalitet måtte strykes, fordi parolen var »polemiserende». Representanten ville derfor isteden ha inn parolen »Bekjemp USA-imperialismen», »NATO ut av Norge», men en rask telefon opp til redaksjonen kunne fortelle at heller ikke denne kunne tas med. Da var det man forlangte å snakke med redaktøren sjøl, Hirsti. Han sa at det i annonsen bare kunne stå om demonstrasjonen, hva den dreide seg om, nemlig USA ut av Kambodsja. Man prøvde sjølsagt å forklare ham at det ikke var *han* som bestemte hva denne demonstrasjonen dreide seg om, men dette ble ikke oppfattet. Først etter 30 minutters diskusjon og etter at representanten foreslo at arkivene fra tidligere annonser skulle hentes (der det bl. a. ofte er brukt parolen »Bekjemp

Forts. s. 5

SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM

Solidaritetskomiteen for Vietnam er en sammen-slutning av FNL-grupper og Vietnam-komiteer spreddt over hele Norge. Vår organisasjon arbeider for å spre kunnskap om hva som virkelig skjer i Vietnam, og søker å gi analyser av årsaken til USAs krigføring i Vietnam og andre undertrykkelseskri-ger. Dessuten er pengeinnsamlinger til FNL gjen-nom Frigjøringsfondet for Vietnam en viktig ho-vedoppgave for organisasjonen. Pengene som kom-

mer inn på Frigjøringsfondet går i sin helhet til FNL, som selv kan avgjøre hva midlene skal brukes til uten at vi her i Norge stiller noen betingelser for anvendelsen.

Alle som er enige i Solidaritetskomiteens politiske målsetting og vil arbeide aktivt for Vietnams folk, kan bli medlem av lokalavdelingene Landssekre-tariatets adresse er: **Boks 558, Oslo Sentrum,**
Tlf.: 20 76 84.

SOLIDARITETSKOMITEENS POLITISKE MÅLSETTING:

Den Norske Solidaritetskomité for Vietnam vil arbeide for aktiv norsk solidaritet med det viet-namesiske folk, som i Frigjøringsfronten i Sør-Vietnam og Den Demokratiske Republikken Viet-nam kjemper for nasjonal uavhengighet og sosial rettferd.

Solidaritetskomiteen støtter også andre nasjonale Frigjøringsbevegelser som kjemper mot utbytting og ufrihet.

Solidaritetskomiteen arbeider for norsk løsrivelse fra den imperialistiske militæralliansen NATO, og for brudd på de forbindelser som knytter Norge til den imperialistiske blokk.

Komiteen har disse hovedparolene:

1. Full støtte til FNL!
2. USA ut av Vietnam!
3. Bekjemp USA-imperialismen!
4. NATO ut av Norge!

Gå med i Vietnam-arbeidet

LISTE OVER FNL-GRUPPER

ARENDAL Gunnar Danielsen Vollene 4	FREDRIKSTAD Fredrikstad Solkom Glemmensgt. 1	HEMNES Helge Bleikvassfors Hemnesberget	KRISTIANSUND Ingar Knudtsen jr. Dalegt. 26	NESNA Karl Kvernland Nesna off. lærerskole	STAVANGER Vietnamkomiteen i Stavanger Skagen 35
BERGEN FNL-gruppene i Bergen Boks 2827	GJØVIK Jorun Pedersen Prost Blomsgt. 11	HETLAND GYMNAS Finn Oftedal Vølstadvegen 29 Stavanger	LILLEHAMMER Henrik Lambine Boks 105	RANA Guri Alterskjær Sentralbiblioteket Mo i Rana	STEINKJER Tor Frøseth Tranavegen 21 A
BODØ Brit Bratland Bodø lærerskole	GUDBRANDSDALEN Knut-Erik Paulsrud Bøygen Camping Vinstra	HORTEN Jørn Nyberg Åsgt. 8	MOLDE Helge Tjelde Molde Gymnas	RINGERIKE Per Vangli Kirkegt. 11 Hønefoss	SVOLVÆR Kåre Andersen c/o Aslaug Krystad Sivert Nilsensgt. 1
BØ Anders Rodum Bø Gymnas	HALDEN Bjørn Andreassen Braveien 37	KIRKENES Stein Larsen Le-Maires veg 14 A	MOSJØEN Jens Frøseth Fearnleysgt. 16	SANDNESSJØEN Tor Helge Allern Sandnessjøen Sjukehus Boks 312	TROMSØ Per Bangsund Fagerlivn. 33
DRAMMEN Rolf Hansen Tunvn. 15	HAMAR May-Britt Rønning Boks 269	KONGSBERG Veslemøy Fjerdingsstad Masovngt. 18	MOSS Jan Willadsen Rønningen 10	SKIEN Arne Hagen c/o Haugan Elvevegen 46 Borgestad	TRONDHEIM Trondheim FNL-grupper Box 2844
FANA Nils Tore Lund Boks 96 Hop	HAMMERFEST Geir Jensen Vadsøveien 1	KRISTIANSAND Egil Engeland Rådhusgt. 36	NARVIK Johan Nordlund Terrassevn. 11		VARDØ Torbjørn Martinsen Boks 86

Den 4. juli 1776 erklærte de tretten koloniene i Nord-Amerika sin uavhengighet overfor England.

USA's tredje president, Thomas Jefferson, som var med på å utarbeide erklæringen hevdet: »Vi kan ikke nekte noen nasjon den rett som vår egen regjering er grunnlagt på, nemlig at hver og en får styre seg selv i de former man ønsker og endre disse former etter eget ønske.» Disse prinsippene er kastet på historiens skraphaug av USA-imperialistene i dag.

USA-imperialistene – eiere av krigsindustrien, bankene og de store selskapene – har en enorm makt i hele verden. For å forsvare sine økonomiske interesser har USA-imperialistene dannet militær-allianser (bl. a. NATO) over hele verden og gjør alt for å under-trykke og bekjempe folkene som reiser seg til kamp for nasjonal sjølstendighet og sosial rettferd.

4.juli

I anledning USA's uavhengighetsdag krever vi
av USA's regjering
at den umiddelbart, totalt og vilkårsløst forlater Vietnam og det
øvrige Indokina.
av den norske regjering
at den anerkjenner Nord-Vietnam og Sør-Vietnams Provisoriske
Revolusjonære Regjering (PRR) som det sørvietnamesiske folkets
eneste representant.
NATO ut av Norge.

ØYSTESE
Anders Hallanger
Gymnaset

ÅLESUND
Ålesund FNL-gruppe
Boks 595.

for vietnam

For Vietnam

Boks 558 Sentrum Oslo 1

pg 20 83 13

For Vietnam utgis av Solidaritetskomiteen for Vietnam. Et årsabonnement koster kr. 15,- og kan betales inn over postgiro nr 20 83 13. Merk talongen hva beløpet gjelder.

Abonnementet gjelder også andre trykksaker som Solidaritetskomiteen gir ut. Alt materiell kan bestilles fra Solidaritetskomiteen for Vietnam, Boks 558 Sentrum Oslo 1

Red. og ansv. utgiver: H. Rekkedal.

Redaksjonens adresse er:

Boks 558 Sentrum Oslo 1

Trykt i offset hos A/S Duplotrykk
Oslo 1970

INNHold

PRR's utenriksminister hos Solkom.....	s. 2
Når Nixon utvider, »beklager» Borten og samtykker? ...	s. 3
USA invaderer Kambodsja.....	s. 6
CIA bak kuppet.....	s. 8
»Vår fiende er felles.....	s. 9
En gammel fiende avslører seg.....	s. 11
USA-tropper mot fredsdemonstranter.....	s. 12
Alle håp ute for US Army.....	s. 13
Krise i USA.....	s. 14
USA ut Nå!.....	s. 15
Hvorfor er Sørøst-Asia så viktig?.....	s. 16
Bare folkekrig vil gi seier for Indo-Kinas folk!.....	s. 17
Et amerikansk produkt.....	s. 18
PRR 1 år.....	s. 19
USA-imperialismens folkemord.....	s. 20
Laos.....	s. 23
FNL i Norge.....	s. 26
Tale av Le Phuong.....	s. 28
Reis en folkeopinion mot politibrutalitet!.....	s. 29
Enhet i Vietnam-arbeidet.....	s. 29
Bilag (midtsidene) om imperialismen.	

**Støtt Vietnams folk
på dets
egne vilkår -**

**Frigjøringsfondet
pg 20 50 32**

BOKS 558, SENTRUM, OSLO 1.